

15. Přílohy

15.1. Interview s respondentem č. 1

J: Tak jo, tak jak začal tvůj životní příběh?

M: Můj životní příběh začal tím, že prostě jsem se narodil. No a já jsem dřív byl hroznej blázen do muziky a do sportu jakoby. No, tak jsem poznal jednoho kluka, no a ten mě seznámil s jinými sporty a se skateboardingem. No, tak já jsem řekl, že jo, že to zkusím. Pak mě to nějak chytlo, tak jsem začal jezdit. No, jezdil jsem asi 4 roky, pak jsem zkoušel nějaký trik prostě a nepovedlo se mi a zvrtnul jsem si kotník. No, tak jsem řekl, že si dám chvilku pauzu a zalíbil se mi zase jiný sport- motocross. No, a vlastně to, ten motocross dělám teďkon, akorát že, prostě, motorka se rozbila prostě. Protože místo abych přeřadil, tak jsem podřadil a šlo mi to v zatáčce. No, a teďkon prostě, začal jsem dělat kraviny, no, ve škole prostě, a jako nerespektoval jsem mámu a místo toho, abych byl doma s mámou, tak jsem si našel přítelkyni a byl jsem u přítelkyně a dostal jsem se nakonec semka. No a to, za to nemohlo, akorát to, že jsem prostě nebyl doma, ale že prostě alkohol, drogy a tak.

J: Hm, hm, jasný. Kolik ti bylo, když si začal mít ty problémy s mámou a tak?

M: Dvanáct asi.

J: Hm. A když si mluvil o tom skateu, tak to bylo kdy? Kolik ti bylo?

M: To mi bylo tak deset, jedenáct...

J: Hm. A ten motocross?

M: Motocross, to jsem začínal, začal jsem na babetě, to bylo asi ve čtrnácti, no a pak už jsem byl, postupoval, měl jsem minibikea, pak, no, padesátky, až nakonec jsem si koupil stovdvacetpětku, pak dvěstěpadesátku.

J: Hm, já jsem z .... víš, takže tam se pořádá každej rok mistrovství v tom motocrossu, takže to asi znáš, vid', nebo?

M: To znám, myslím, no.

J: Vždycky tam bylo hodně lidí a bzučelo to celý víkend tam.

M: No.

J: Já jsem tam i jednu dobu dělal brigádně zdravotníka, jako a vždycky se tam někdo strašným způsobem jako vysekal, takže. Dělal jsem to dvakrát, jako dva roky po sobě, a pak už pořádně už jsem na to, jako, nekejnul, protože už jsem se toho bál, no. Vždycky to byly strašný... Jednou tam letěl vrtulník pro někoho, to bylo taky, taky dobrý.

M: No, tak to se stává. Já mám takovou jednu vzpomínku, že, já nevím, teďkon jak se ten trik jmenuje, ale, že prostě člověk skočí, pustí tu motorku, znova jí chytne a šoupne jí pod zadek. Já jsem to zkoušel, no a tak jsem skočil, motorka mi ulítla a já jsem vletěl do těch kopřiv. Takže takhle to asi nějak funguje, no.

J: Nic se ti nestalo, jo?

M: No, akorát jsem byl popálenej, mněl jsem naraženou ruku, ale jinak dobrý.

J: V pohodě, no.

M: Dopadlo to nejlíp.

J: A ten trik na tom skateu, jak jsi říkal, že sis vyvrtnul ten kotník...

M: No, to jsem zkoušel cickflip a do toho ještě noseslide, takže...

J: Hm, to mi asi nic neřekne, no. No a to jsou taky videa na internetu, vid' taky co se rozsekaj přitom.

M: No, tak nějak.

J: No a, hm, ty problémy s tou mámou třeba... Nebo co bylo úplně první, jak si říkal, že si dělal kraviny, že jo. A kraviny jsou co, teda?

M: Kraviny, že prostě už, nevím jestli se tomu dá říct kraviny, spíš průsery, protože, já jsem byl takovej, dřív takovej, hodně takovej zvědavěj, že prostě, máma nebo táta mi prostě řekli, nedělej to, ale už mi, už mi neřekli co, co se může stát, takže já jsem chtěl vědět, co se stane, tak jsem to udělal.

J: Mhm.

M: To já jsem prostě takovej, takovej hodně zvědavěj.

J: Hm, zvědavěj, to je zajímavý. A tím myslíš, že začaly ty průsery, jo?

M: No, tím a pak prostě to, že jsem se chytil dotyčných lidí prostě punkáčů, no a pak už to začalo, to jsem začal kašlat na školu, na rodiče a dělal jsem si všechno podle svého. Nic jsem neplánoval prostě, žil jsem tím jedním dnem, prostě, realitou no.

J: A to bylo spojený teda s těma punkáčema, kterých ses chytil, nebo to bylo i předtím nějak?

M: No, to, už s těma punkáčema spíš, jak jsem se chytil, tak já jsem se hrozně změnil. Pak už jsem nic neřešil prostě a dělal jsem se a jsem zlobil hodně.

J: V kolika letech to bylo?

M: tak ve třinácti možná, nevím. Asi ve třinácti už.

J: Takže to všechno přišlo už tak kolem dvanácti, třinácti...

M: No.

J: Jo, no. A s tou mámou, s respektováním mámi, to bylo už předtím teda, nebo až s těma punkáčema?

M: No, to jsem dělal prostě jakože ty kraviny že jsem neposlouchal, no, tak to nějak bylo.

J: A jaký si měl s mámou vztah, celkově?

M: Celkově, mně prostě máma neměla ráda už jakoby odmalička. Ta měla radši bráchu a táta měl radši mně. Takže já jsem si zvyk prostě, že furt brácha, brácha, brácha, no tak já jsem mámu vůbec neřešil, jsem nerespektoval, poslouchal jsem akorát tátu.

J: Mhm. A jak se to projevovalo, že tě neměla ráda?

M: No, že prostě, když jsem třeba chtěl jít ven, tak mi řekla že né, že se mám učit a tak. A bráchu jako vždycky pustila, prostě no.

J: A ještě něco, nějak jinak se to projevovalo že tě máma nemá tolik ráda jako bráchu? Chodění ven teda, a...

M: No, třeba že, brácha když měl hlad třeba, no tak hnedka mu šla udělat jídlo a ale tohle asi spíš ne, protože já jsem byl starší asi a chtěla, abych už si udělal sám.

J: Hm, hm, čiže mu jakoby ve všem vyhovovala víc, vycházela mu vstříc a...

M: Anebo třeba když brácha chtěl něco koupit, tak šla a koupila mu to a já když jsem si chtěl něco koupit, no tak řekla, že ne, no.

J: Hm. Jak ses cejtil, když tohle dělala?

M: Já, jak jsem se cejtil? No, ted'konc jsem přemýšlel, jestli si za to můžu já nebo máma. A spíš asi já, protože já jsem se choval fakt jako...

J: Hm. A za co jestli můžeš ty nebo máma?

M: No, za to, jako že mi prostě, že má radši bráchu než mně.

J: Hm, jo takhle. Jakože sis to jako zasloužil anebo jestli si v tom jako nevinně. A myslíš, že jo spíš teda...

M: No asi jo, protože já jsem už prostě takovej, že jsem chtěl bejt svůj prostě, já jsem byl takovej uzavřenej vždycky a prostě když mi kdokoliv co řek, tak já jsem to beztak dělal podle svého. Takovej paličatej.

J: A proč myslíš, myslíš, že si se tak narodil, nebo že, já nevím, že to má nějaký důvod, že si takej paličatej?

M: Já si myslím, že už to asi mám tak odmalička, no prostě.

J: Hm, si taká nátura...

M: No.

J: No a jak do toho všeho teda zapadá ten táta?

M: Jako jak, do toho?

J: No tak jako s mamkou teda nic moc, vid', říkal si u tátu to bylo teda lepší. Ten měl radši tebe?

M: No.

J: A jak se to projevovalo, že měl radši tebe?

M: No, že prostě, jak jsem říkal o tom, že prostě bráchu pustila ven a mně ne, no tak já jsem pokaždé šel za tátou, no ten mi to povolil, pak za nim přišla máma a hádali se prostě furt. A táta se mě prostě furt zastával.

J: Mhm. A táta ti ty věci nezakazoval jak mamka?

M: Ne.

J: Ten ti je dovolil...

M: Jo. No tak jo, on mě spíš, dá se říct, že rozmazloval. Máma rozmazlovala bráchu, táta rozmazloval mně.

J: Hm, takže každý toho svýho...

M: No.

J: Hm. No a jak přebíhaly ty kraviny teda?

M: No, že jsem prostě dělal naschvály a pak to, pak už se to stupňovalo prostě. Zakázali mi oba jít ven, šel jsem ven. No a pak, pak mi zakázali jít do ..... , to je vlastně tři kilometry od nás, šel sem tam. Říkali mi, že prostě nechtěj, abych kouřil, no začal jsem kouřit. Pak, pak to spadlo k trávě, pak to zašlo k tvrdším drogám no a teď jsem tu, abych se nějak srovnal a abych se prostě nad sebou zamyslel prostě co dělám, co jsem udělal špatně a nějak už se tomu vyhnul tomu chování a abych se prostě zamyslel, jak to chci vidět dál.

J: A zamýšlíš se nějak, nebo přemejšlíš nad tím teď?

M: Jo, pokaždé když nemám co dělat, tak jako furt si říkám, že bych chtěl pryč, už jsem tady vodsad' jednou utek, ale jako to fakt, to fakt nikam nevede tohleto, utíkat. Protože beztak do osmnácti nevydržím venku, takže... to je až v červnu, takže..

J: Hm, hm. Jakože tě někdo chytne jo, nebo...

M: No, tohle. Chytli by mě, dobře by věděli, kde mě hledat.

J: A kde by tě hledali?

M: U přítelkyně.

J: U přítelkyně, jo? A přítelkyni máš furt tu jednu?

M: Furt tu jednu.

J: Jak dlouho už spolu ste?

M: Už tak rok možná.

J: Hm, a tobě je kolik, sedmnáct?

M: Sedmnáct.

J: Hm, takže láska veliká.

M: No, dá se to tak říct.

J: A ona na tebe normálně takhle čeká, jo, až vyjdeš ven.

M: No.

J: Tak to je hezký ne? To je dobrý.

M: To jo, no.

J: No a co škola, jak to máš se školou?

M: Tady?

J: Obecně jako. Ty si asi teda základu vychodil teda, do osmičky nebo do devítky...

M: No, z osmičky sem vyšel.

J: Z osmičky. A šel si na nějakou střední, na nějakou...

M: No, a tam jsem chodil rok, no a právě že pak už jsem v druháku na to kašlal. Byl sem tam asi tři měsíce a z toho jsem tam přišel asi třikrát jenom. No, takže to jsem byl furt u přítelkyně a tak, a...

J: A přítelkyně chodila do školy nebo ne?

M: No právě, že, že tam taky měla chodit, protože sme chodili na stejnou školu a byli jsme furt zalezlí doma, ale hledali sme si práci, no. No a ja mám v plánu, že teď'kon, až odsat' vyjdu, že si prostě najdu práci a pudu do práce, no.

J: A jakou práci jste hledali?

M: Jakoukoliv. Jakoukoliv, tak já, já sem se učil zedníkem a docela mě to začalo bavit, takže nějakou zedničinu bych hledal.

J: A neplánuješ to dodělat?

M: No, zatím ne, protože, možná až se mi trošku v tý hlavě rozsvítí, že prostě chci, že ten papír potřebuju, tak bych to kdyžtak dodělal, no. Ale nesmí to být pozdě.

J: Hm. A ten rok si teda normálně odchodil, jo, toho zedníka? Tos tam chodil do školy a tak...

M: Jo.

J: Ten prvak.

M: Prvak jsem udělal komplet celý.

J: A když pak ty kraviny si dělal od dvanácti ne, si říkal nebo od třinácti zhruba, to ty punkáče si potkal a to a ty drogy si začal už asi v té době vid'?

M: No, jo. Nejdřív to začalo, že jsem kouřil, pak jsem spadnul k trávě, no, pak, pak jsem začal hodně pít, no a pak jsem jel do ..... , tam sem si asi čtyřikrát píchнул opium a pak právě že jsem přijel a dostal sem, sem se z toho. Pak už sem akorát kouřil a pil sem, no.

J: Čili vlastně nějaký ty tvrdý drogy si jako moc nejel, kromě opia v tý Kroměříži.

M: No ty tvrdší sem nejel.

J: Hm, no a ty průsery ještě? Nebo ty si říkal naschvály a průsery, že jo?

M: No.

J: Tak co to je naschvál?

M: Naschvál, že prostě máma mě nechtěla pustit ven a já jsem najust šel a tátou, aby mě pustil. Nebo mi řekla třeba: „Umyj nádobí!“ a já jsem ho najust neumyl. Takže takovýhle prostě blbosti sem dělal, no.

J: A jak tys to udělal z jakýho důvodu? Jako to najust...

M: No, aby se prostě máma na mně vykašlala a prostě abych byl u táty furt.

J: Mhm. Počkej, a teď to je oni byly rozvedení teda, že jo?

M: Ne, ne. Jako aby prostě mě už máma nechala bejt, abych byl furt, furt jako s tátou, aby mi táta říkal co mám dělat a tak.

J: Jo takhle. Aby toho jako vzdala, tu výchovu nebo...

M: No, takhle.

J: Aha. A oni se kvůli tomu třeba i hádali mezi sebou taky? Nebo ne?

M: Jo. No, právěže jo, no. A pak, pak prostě už je to nějak přestalo bavit a shodli se prostě, že, že než mi něco dovolej, tak si o tom promluvej a já jsem byl v háji, no, takže pokaždé, jakoby, vítězila máma, no tak já už jsem se na to vykašlal úplně, dělal sem si všechno podle svýho.

J: Aha takhle, to je zajímavý. Čili oni se pak nějak sjednotili a v ten moment ty si si řek, že: „Už je nerozdělím, už to nevybojuju, tak teda na ně kašlu na oba a budu si úplně dělat podle svýho.“. Už se ani snažit dovolit si od toho táty nějak...

M: No, protože máma vždycky dokázala ukecat tátu, skoro vždycky no. A táta, než aby se s mámou hádal, tak radši nechal slovo mámě a máma mi to zakázala no a sem šel beztak ven.

J: A kdy to, kdy to proběhlo, to jejich sjednocení?

M: Tak, tak to fakt jako přesně nevím. Možná jen tak...

J: Zhruba nějak...

M: Před rokem asi.

J: Jo takhle. Takže krátká to je, nějak tak. A bylo to na nějaký popud? Z nějakýho důvodu konkrétního?

M: No, protože už je to asi nebavilo se hádat, tak to takhle udělali, no.

J: Já jsem myslel, jestli si udělal třeba nějaký jako velký průser, že by si řekli: „Tak už dost!“, nebo něco takovýho.

M: Velkej průser, jakože největší průser na začátku jsem měl, že jsem doma vzal peníze. A drchej, že jsem přišel do školy pod vlivem alkoholu, ještě na základce, no a teďkon největší průser co jsem udělal, že jsem tátovi trochu naboural auto. No a teďkon to vlastně vyvrcholilo tím, že jsem prostě byl radši u tý přítelkyně než u mámi a údajně jsem prej měl na tu rodinu kašlat a tak.

J: Hele a nějakou trestnou činnost si měl nebo ne?

M: Měl jsem napadení, napadení, alkohol a tak prostě.

J: A o tom napadení bys nám mohl něco říct taky?

M: No, to jsem údajně měl napadnout mámu, protože rodiče se hádali a, a já jsem mámě řek, aby mě už nechala prostě bejt. No tak mi chtěla dát facku a, a já jsem jí tu ruku prostě chytil a pak máma se vytočila, šla za mám, za tátou a řekla jí prostě, řekla mu, že prostě jsem jí chtěl uhodit, přitom to nebyla pravda. No tak táta zavolal policajty, policajti přijeli a řešilo se to.

J: A nic si neudělal..

M: Ne. No a pak si mě máma vzala za roh a začala se mi tam smát.

J: Fakt jo?

M: No.

J: Co si o tom myslíš?

M: Já, no, že jsem si tu facku asi radši měl nechat dát, že prostě já jsem to řek hnusným tónem, takže já jsem si radši tu facku měl nechat dát, protože vím, že sem řek kravinu, prostě a nemuselo se tto vůbec stát.

J: Hm. Na co ještě bych se tě zeptal, no. Mě zajímají, zajímá mě třeba i ta parta těch punkáčů. Jako třeba proběhlo nebo jaký to bylo nebo nebylo.

M: No tak my sme spíš jezdili po těch festivalech jako, teďkon naposled co jsem byl, bylo v Jarošově počkat, Jarošov nad Nežárkou asi. No, tak tam jsem byl s tou přítelkyní. No a prostě bavili jsme se, dali jsme si pár piv, zatancovali sme a, a pak jsme zase jeli domů no, a až odsad' odejdu, tak chci zase na nějaký fest'ák, no.

J: A to je co za festival, jako hudby, jo?

M: No.

J: Jako kapela tam hraje, skupina a...

M: No, no. To je takový pohodový prostě, že, že člověk tam i vyblbne, popije, pokecá si tam s lidma, seznámí se tam ještě s nějakýma punkáčema který třeba nezná jako a domluvě se třeba na dalších akcích, a tak prostě, no. Taková jakoby jedna rodina, no.

J: Aha, Tak to koukám, taky mě napadlo tohle, že takové společenství, že jo. No a si říkal že, že oni tě, nebo že si s nima přejal takovej způsob života, že jako teď a tady, vid'? Nebo, že jenom ten den je důležitěj a nekoukal si dopředu, dozadu. Vid', něco takovýho si říkal...

M: No, no, no. Že prostě já jsem si pak přečet jako na internetu, co ten punk prostě obnáší všechno. No a já jsme se podle toho začal chovat a už mi to zůstalo prostě. Řekl jsem si, že chci jít prostě tou cestou a to cítím vlastně doteďka.

J: A jaká cesta to je, teda?

M: No, prostě žádná budoucnost, no. Že, že prostě furt, furt žiju realitu a nemyslím ani moc dopředu, no. A to samý s penězma. Když mám peníze, tak prostě utratím je za den a druhý den pomalu musím žrát zase odpadky. Takže takhle.

J: A to, to si měl tudle jako, tyhle názory nebo nějakou filozofii na svět nebo, tak si měl už jako předtím než si potkal tadytu skupinu, anebo až potom?

M: Až potom.

J: Až potom. A jako vysloveně vlivem tý jako tý skupiny, jo?

M: No.

J: A tohle ti oni řekli, nebo to sis našel na internetu?

M: To, co sem si našel na internetu, ale tak, tak z půlky toho co, co sem si našel, tak z půlky toho už jsem se tak choval. Že, že jsem prostě dělal kravinu, kašlal jsem prostě co si o mně myslej ostatní a byl jsem si svůj.

J: To kašláni na to, co si myslej ostatní, to je nějaká důležitá součást tady toho?

M: No, taky že, že prostě já, já bych se oblíknul, prostě, do čehokoliv. Klidně do roztrhaných kalhot, do roztrhaný mikiny a prostě já bych byl schopnej jít i třeba i tady po Praze s tím. Takže jako mně to je úplně jedno, co si o mně ostatní myslej.

J: A vždycky bylo?

M: No.

J: Jo?

M: Vždycky mi to bylo jedno.

J: A tobě se to líbí třeba? Jako mít roztrhanou mikinu nebo tak... anebo čistě z nějakýho jinýho důvodu si to udělal?

M: No tak to se dá říct že k tomu i patří, bejt odlišnej než jsou ostatní prostě.

J: Jo takhle.

M: Jak jsem, jak jsem vždycky říkal, že oni se smějou nám, že jsme jiní a my se smějeme jim, že jsou všichni stejní. Takhle no.

J: Hm. No a co se ti teda ještě na tom líbí, na tom punku teda? To mě zajímá...

M: Co se mi tam líbí? Prostě svoboda, že jsem svobodnej člověk, že si, že si dělám co chci a ta, a ta hudba prostě a ta společnost těch lidí. Všechno prostě, no.

J: A oni jsou taky takový svobodní, jo?

M: No, to je prostě o tom.

J: No jako, jak si mám tu svobodu představit? Proč je to hlavně...

M: Že, že prostě žiju v realitě, dělám si co chci prostě a nic se ne, jako neřeším, jestli tam přijdou policajti, seberou nás třeba, to je blbej příklad ale to je jedno. Že přijdou policajti, seberou nás nebo, že, že už třeba zítra nebudu mat co pít a tak prostě, tak to neřeším prostě. Já si užívám prostě dokavad' mám ty peníze, tak si užívám.

J: Neřešíš takový ty důsledky toho, co se stane.

M: No.

J: A ta realita, si říkal, žiju v realitě, to znamená co?

M: No, že, že prostě žiju tím jedním dnem a nemyslím právě na tu, tu budoucnost. A to je ta, tá jedna hláška, jak říkáme furt, jak řvem „No future!“ .

J: Aha. Taký heslo...

M: No, to je v překladu „Žádná budoucnost!“ .

J: To je takový obvyklý heslo?

M: No. Anebo taky, když jsem byl v Budějovicích třeba, byly sme tam asi čtyři punkáči, já, Luky a, no to je jedno, a prostě jelo tam policajní auto a my sme na ně řvali ACAB. No tak zastavili a chtěli nás tam vzít obuškama všechny.

J: A cože ste řvali?

M: ACAB to je v překladu „All Cops Are Bastards!“ a do češtiny to je „Všichni policajti jsou parchanti!“ , no.

J: Aha.

M: Takže jako, taková provokace, no.

J: A oni ví, co to znamená, tí policajti?

M: No, no právěže jo. Tak prostě zastavili.

J: A ty se přes to všechno tak usmíváš, když to říkáš jako...

M: No tak, protože to je k smíchu, když si to představím, tak jako mně se chce hrozně smát jako.

J: A co je na tom k smíchu?

M: No, ale jako jak vyběhli prostě hned z toho auta.

J: To jako to, jak je to naštvalo...

M: No.

J: Jo takhle. To tě baví jako takovýdle provokace, nebo...

M: Jo. To je, někdy to je sranda, ale tak to prostě tadyhle to, tady v tom světě prostě nejde dělat nic jinýho než se tomu jenom smát, prostě. Protože jako ať de třeba do tý vlády jakejkoliv člověk, tak prostě furt ten stát bude stát... za nic.

J: Klidně to řekni prostě- za hovno 😊 No a to mě taky zajímá, takový jo jako postoje třeba nebo názory, jakej ten svět je teda, podle tebe?

M: Podle mě stojí teda za hovno.

J: A myslíš teda jako ten náš stát nebo svět jako celkově, dnešní?

M: No, celkově svět prostě.

J: A v čem je to nejvíc nahovno?

M: V čem, že prostě v tý, tý politice třeba berou x tisíc zato, že tam prostě seděj a vypíšu nějaký papíry a třeba člověk, kterej jako zachraňuje životy, tak prostě bere nevím, kolik bych řekl, dvacet- třicet tisíc jenom. A jako to prostě není normální tohle to.

J: Čili jakoby nezaslouženost těch příjmů, jo? U různých lidí a tak.

M: No, takhle no.

J: Že ti bohatí lidi jsou bohatí neprávem a ti, co by měli být bohatí jsou naopak zadupaní... Ještě něco jinýho?

M: Nebo třeba když se tu koukám jak jsou všude ty bezdomovci, tak jako oni to všichni viděj, že prostě, že nemají kde bydlet a nejsou schopni tu obětovat nějakej malej barák třeba, kterej je dá se říct v uvozovkách na rozpadnutí, poopravit ho prostě, aby se tam nikomu nic nestalo a, ale aby tam prostě mohli bydlet.

J: Hm, jo. Jakože ta společnost toho nějak, je lakomá, že se o ně nepostará ani nějakým minimálním způsobem, jakým může. Jo. Hm, a ještě něco?

M: Anebo třeba když, když vidím ty lidi tady, co si třeba jezděj v těch, v těch porschech, porschích, v těch, nevím, BMW-čkách a prostě myslej akorát na sebe a prostě, že nepřidali by bezdomovci ani korunu prostě. Akorát aby prostě měl pro sám sebe. To se mi taky stalo když jsem šel po Budějovicích, měl sem poslední tři cigára, fakt jakože poslední, no a byl tam bezdomovec a zeptal se mě jestli bych měl cigáro. No tak já jsem jedno vzal a t dvě sem mu dal teda. Protože jako to je úplně hrozný když to vidím.

J: Hm, taková, taková solidarita prostě mezi lidma.

M: A na zimu prostě nemaj pomalu kde spát, umíraj tu v zimě prostě.

J: Mrznou venku kolikrát a tak. No, takže a jaký máš ty plány do budoucna, jak to vidíš ten svět teda a...

M: Jakže plány?

J: No, to je vlastně otázka, vid'š? Když křičíš no future, tak...

M: No právě. No nevím, to nevím jaká je budoucnost.

J: No tak ale nějakou představu máš ne, možná jak to bude vypadat třeba, jak bys chtěl žít třeba, nebo vůbec?

M: Našel bych si práci možná, ale furt, furt bych si žil podle sebe no, protože já už jsem prostě takovej a už se nezměním.

J: Podle sebe... a máš pocit, že jiní lidi nežijou podle sebe tolik?

M: Mmm, jako myslím v tom svém světě prostě, že si žiju a prostě tím se budu řídit.

J: Co to znamená ve svém světě?

M: Že prostě nic nebudu řešit, prostě furt tou realitou že budu žít.

J: Jo. Přemyslím ještě, na co bych se zeptal. Ještě nějaká trestná činnost tam byla, kromě tady toho? Třeba nějaký krádeže, nebo já nevím, něco takovýho.

M: To ne. Ne, už, mně už nic nenapadá.

J: Tak jo, tak Klaudie, máš taky nějaký, napadají ti nějaký otázky?

K: Mmm, mňa napadlo, ako vyzerala, ako vyzerala tá parta? Ako, mali ste, bol tam niekto, kto by ti išiel trebárs príkladom?

M: No, kdo mi šel příkladem? Nikdo. Protože já jsem byl vždycky jakoby sám sebou a jak sem se dostal prostě do týdletý skupiny, tak už, už úplně sem byl, zůstal sám sebou a prostě oblíkal sem si na sebe, co sem chtěl, i ty roztrhaný kalhoty sem si klidně vzal a jako neoblíkal sem, sem se třeba jako se oblíkl ten druhej nebo nechoval sem se jak ten druhej protože se chovali tak všichni stejně.

K: Mhm. Takže všeci ste sa chovali tak nejak podľa seba a tam ste spolu vychádzali.

M: No, taková jedna velká rodina, no.

K: No a ešte by som chcela sa opýtať na priateľku. Tá bola tiež s tebou v tej parte, alebo..

M: No, v partě. To ta se mnou spíš jezdila po těch festáčkách, po těch koncertech a tak. Občas si tam dáme to pivo, no a tak. A nic víc.

J: Čili ty si jí poznal mimo tu skupinu, nebo ...

M: No.

J: V tý škole.

M: No když sem byl ve škole ještě. No a taky sme se už párkrát rozešli, takže, ale teďkon už je to pět měsíců a teďkon taky už je pět měsíců, už to bude šestej, takže jsem šťastnej no.

J: a ještě mě zajímaj ty policajti. I říkal, že jsou teda všichni policajti parchanti. Proč si myslíš tohle, že jsou parchanti všichni?

M: No, protože když jsem byl ještě v tý škole třeba v Černovicích, tak kamarád prostě byl, byl v diagnostáku. No a dostal pokutu za to, že šel asi o dva metry mimo přechod. No a dostal pokutu pětset no a pak když, když řek prostě, že na to nemá peníze, no tak mu to zvedli na tisícovku, vypsali mu to jako lístek jak, jak nějakýmu nevím, šupákovi.

J: Hm. A myslíš že tohle jje něco jako obecnýho u tý policie?

M: No, obecnýho, prostě to je celkově, to prostě lidi nemají peníze a vobírají je prostě o to, místo ay prostě řekli: „Dobře, jedte, ale příště už to nechci vidět.“, nebo nějak takhle prostě.

J: Hm, jo. Proč si myslíš že to dělaj, že místo tý domluvy nebo tak, tak to řeší tou pokutou rovnou?

M: No, možná aby si to člověk zapamatoval, ale zase z tý stránky já si myslím, že tadyhle nejsou až tak moc bohatí lidi prostě, aby mohli za to dávat peníze, když prostě tam, tam nahoře to, to všechno rozebíraj, mají v tom bordel a tak.

J: Hm. A korupce vid' a tak ...

M: No.

J: Hm, tak jo. Máš ještě nějakou otázku?

K: Asi nie.

15.2. Interview s respondentom č. 2

K: Tak, můžeš začít kde chceš. Řekni mi něco o sobě.

Z: Já jsem tady asi už půl měsíce. Jsem tady za dealování drog. A... No nevím, co dál říct.

K: Tak jak si se, třeba, k tomu dealování dostal?

Z: Mmm, dostal jsem se k tomu, že jsem od rodičů nedostával peníze, nechtěl jsem je furt nějak prosit o ty peníze, tak jsem si od nich jednou půjčil, no a pak, pak to začlo.

K: Na nákup těch drog?

Z: Jo, na nákup těch drog.

K: A na co jsi pak ty peníze používal?

Z: Pff, jsem měl třeba na cigarety, pak když jsem se šel bavit, abych měl na drinky a vždycky mi musela zbít určitá částka na další nákup. Abych nebankrotoval.

K: A věděl jsi si to takhle rozdělit, aby něco i zůstalo a něco ...

Z: Jo, jo. Měl jsem rozdělenou částku na nověj nákup, potom jako stranou pro sebe na ty cigarety, drinky a tak, pak ještě stranou jsem si šetřil bokem.

K: A co na to rodiče? Věděli to, nebo to nevěděli?

Z: Ty to nevěděli.

K: A pak, když se to dozvěděli?

Z: Tak já žiju jenom s tátou, takže jakoby táta mi nadával za to. Nechtěl mě za to doma a jednoho dne jsem se probudil a odvezli mě sem.

K: A vlastně ty drogy, to byl jediný důvod? Nebo tam bylo ještě něco?

Z: Mmm, jen ty drogy a občas nějaký bitky, ale toho moc nebylo.

K: A ty si ty drogy jenom dealoval?

Z: I konzumoval.

K: I konzumoval. Takže to je částečně taky důvod, proč jsi tady.... No a jak to tady zvládáš? Jsi tady poměrně krátce, půl měsíce, to není tak dlouho...

Z: No de to, ale ty první dny byly nejhorší. Vůbec to neutíkalo a když tady nikoho neznáte, tak to je takový blbý. Ale teď už to je lepší. Tady znám pár lidí a utíká mi to rychlejš.

K: Jo. A co tak děláš, aby ti to utíkalo?

Z: No, tak buď uklízím anebo jsem ve škole anebo deme do práce. Ale v tý jsem ještě tady nebyl.

K: A teda co ty a škola? Jaký máš vťah ke škole?

Z: Tak ta mě nikdy nebavila, ale tady ta škola není jakože úplná škola, jenom, občas se něco učíme a pak buď spíme, nebo ...

K: Co to znamená, že tě nebavila? Proč tě nebavila? Nebo co tě tam nebavilo?

Z: Nebavily mě určité předměty, jako třeba matematika nebo fyzika. Hlavně učitele nebyli moc příjemní. Takže mě to nebavilo nějak, tam chodit.

K: A bylo něco, co tě tam bavilo?

Z: No tak tělocvik (smích).

K: To mě taky bavilo. No a třeba ti kamarádi... Jako měl si nějakou partu?

Z: Jo. Mám doteďka, akorát že s nima nejsem ve spojení.

K: Řekni mi o nich něco.

Z: O nich?

K: No.

Z: A co konkrétně?

K: Třeba co to byli za lidi, co jste spolu dělali?

Z: Tak věčně jsme spolu chlastali nebo hulili. To je tak všechno.

K: Dobrý. No a ty si říkal, že žiješ s tátou, tak co tvůj vztah k tátovi?

Z: Mmm, moc dobrý to není.

K: Proč?

Z: Mmm, táta mě moc rád nemá a já jeho taky ne.

K: Jo, a jak to ty vnímáš, že tě nemá rád? Jako jaký to pro tebe je?

Z: Mmm, jako dřív mi toho bylo lito a chtěl jsem, aby se to změnilo, ale poslední dobou už mi to je nějak jedno. A nezáleží mi na tom.

K: Chtěl si, aby se to změnilo, tak co si dělal?

Z: Mmm, zkoušel jsem se s ním nějak nehádat a zkusit někdy poslechnout, ale nějak to nešlo.

K: A co třeba? Co si dělal? V čem si ho neposlouchal, nebo...

Z: Když třeba po mně něco chtěl, nebo, když chtěl abych chodil do práce, tak jsem mu říkal, že nebudu chodit do práce a takhle.

K: A ještě něco?

Z: Kvůli škole na mně nadával, že tam nechodím. A že furt chodím pozdě a tak.

K: Jo, a ty ses to snažil změnit...

Z: No, jakoby. V uvozovkách. Aby to tak vypadalo.

K: Aby to tak vypadalo, jo? Tak úplně si to nechtěl. Takže si se snažil dělat něco, aby on si myslel, že jsi se změnil, ale ono to tam nebylo. No a on na to přišel, že to tak není?

Z: No, tak nějak, to vypadalo, že na to přišel.

K: No a jak to probíhalo, když na to přišel?

Z: Jak to probíhalo? No, furt se se mnou chtěl hádat a já jsem se vždycky nechtěl hádat a tak jsem radši, jsem šel ven a pokaždý, když jsem přišel, tak to pokračovalo, takže jsem radši doma nebyl třeba tři dny, abych ho nechal vychladnout. Pak jsem přišel a furt to samý dokola.

K: Jo, takže tys ho chtěl nechat vychladnout a ono to nepomáhalo?

Z: Ne. On si vždycky něco našel.

K: Jo. A třeba ti nadával za to, že jsi není doma, nebo...

Z: Jo, to taky, že věčně někde lítám, nejsem doma.

K: Jo. A máš nějaký sourozence?

Z: Tři bratry.

K: A s nima žiješ, nebo?

Z: Žiju jenom s jedním.

K: Jenom s jedním. A s ním máš jaký vztah?

Z: Jo, dobrej. Nehádáme se, normálně se bavíme, rozumíme si.

K: On je mladší od tebe?

Z: Ne, já jsem nejmladší.

K: Jo. A teda ještě si mluvil o těch kamarádech, že jste chodili ven chlastat, hulit a tak, no a měli jste nějaký jiný společný zájmy? Dělali jste i něco jinýho, nebo jste jenom pařili?

Z: Podporovali jsme se v dealování možná tak a občas jsme si šli zahrát basketbal, ale jinak nějak aktivity nebyly.

K: A oni tedy taky dealovali, jo? A taky brali drogy?

Z: Mmm, jo.

K: Jo. No a ty kamarády si spoznal jak? Ve škole, nebo někde venku, nebo ...

Z: Venku spíš. Pár ve škole a pár venku. A nějaký jsem znal jako že už odmalička.

K: A to se vlastně spojilo do jedny party...

Z: Jo.

K: A kolik vás tam asi bylo?

Z: Pět.

K: Pět. To jste byli samí kluci...

Z: Jo.

K: A zeptám se tě třeba na přítelkyni. Máš přítelkyni?

Z: Už ne. Od té doby co jsem tady, tak už jí nemám.

K: A jaký byl váš vztah?

Z: Mmm, docela složitéj. Bych to tak řek. Akože.. já nevím, jak to mám říct. Vztah byl dobrej, ale i špatnej.

K: A všem byl dobrej a všem byl špatnej?

Z: Dobrej byl, že jsme si rozuměli, ve všem skoro, akorát špatnej, že mi dost lhala a chtěla brát drogy a brala je bokem, jakože jsem o tom nevěděl a radši si šla za fetem, než aby šla za mnou, když to tak řeknu.

K: A kdyby je brala s tebou, tak by to bylo lepší?

Z: No já jsem právě nechtěl, aby je brala. Já jsem chtěl, aby prostě radši byla se mnou a to bych já byl taky s ní furt a to bych je taky nebral, ne. Akorát že ona furt jakože vždy si někam zautekla, něco si vymyslela a šla si někam zafetovat (?).

K: No a ty jsi jí třeba lhal taky, v tom co děláš, nebo ne?

Z: Já ne.

K: Takže ona o tobě věděla a tys o ní nevěděl. Pak co se stalo, když si na to přišel?

Z: No... jakoby jsem chtěl jí dát konec, ale věděl jsem, že když to udělám, že ještě půjde do větších sraček, ale tak radši jsem jí hledal a chtěl jsem být s ní dál, ale to furt pokračovalo, tak jsem si řek, že jí v tom nechám, ať se v tom vymočí a třeba se poučí. No a pak jsem skončil tady.

K: A ty si se s ní rozešel nakonec...

Z: Napsala mi dopis, že se rozcházíme a tak. Před dvouma dnama.

K: Takže to je takový čerstvý teď. Tak se můžem třeba vrátit k tomu tátovi, jo? Ty jsi odmalička jenom s ním?

Z: Jo, táta mě vychovává odmalička, protože moje máma žije v Německu a jenom posílá peníze. A občas přijede. Třeba jednou za týden.

K: A s ní se setkáváš když přijde?

Z: Jo. Pokaždý.

K: A s ní máš jaký vztah?

Z: S mámou?

K: Jo.

Z: S mámou dobrej právě. Tu, když to vemu takhle, tak mám radši než tátu.

K: A čím to je, myslíš? Myslíš, že to je tím, že sem chodí tak málo? Nebo se k tobě chová jinak?

Z: Chová se ke mně jinak a vidím jí míň než tátu.

K: A jak jinak se k tobě chová?

Z: Mmm, nehádá se se mnou a povolí mi víc věcí a má jinej názor na věci než táta.

K: No a jaký má názor třeba na to, že jsi tady?

Z: Tak je jí to líto, mrzí jí to, ale ví, že si za to můžu sám.

K: Takže v tomhle souhlasí s tím tátou, jo?

Z: Jo.

K: A oni se na tom nějak domluvili?

Z: Ne, protože jsou rozvedení a táta mě má v péči, takže o tom rozhoduje jenom on.

K: Jenom on. A máma s tím souhlasí teda...

Z: No jakoby souhlasí, ale kdyby mě měla v péči, tak tady nejsem.

K: Proč si myslíš, že bys tady nebyl?

Z: Mmm, protože nevím, znám jí a vím, že by mě tady nenechala.

K: Jo, ale nebyl bys tady proto, že ona by tě tady nenechala? Myslíš, že by ses choval jinak, kdyby si žil s mámou?

Z: Určitě, protože bych žil v Německu a tam bych k ničemu takovému přístupu neměl, jako ke drogám a nějaký distribuci a tak.

K: Myslíš, že tam bys k tomu přístupu neměl...

Z: Párkrát jsem u ní byl a můžu říct, že určitě ne.

K: A teda jako myslíš, že to, že jsi se sem dostal, nebo začaly ty průšvihy nebo něco, tak to je výsledek toho, že jsi k tomu měl příležitost?

Z: Jo.

K: Jo. Takže jako příležitost dělá zloděje třeba, tak...

Z: No, dejme tomu.

K: No a říkal si, že ses dostal k tomu hlavně proto, že ti táta nedával kapesné a tys neměl peníze... No a ty jsi potřeboval peníze na tu zábavu, na ty drogy, alkohol, aby jsi si mohl zaparit, třeba i s přítelkyní. A na co ještě? Máš nějaký koničky?

Z: To nemám.

K: Nemáš, takže tohle bylo to, na co jsi ty peníze potřeboval..

Z: Nebo třeba elektronika nebo notebook, platil jsem si internet a tak. Protože doma jsem takový věci neměl, tak jsem si to musel sehnat sám. A pracovat se mi nechce a nějak to ani neumím.

K: A pracoval si někdy?

Z: Nikdy.

K: A tady když něco pracuješ, tak jaký to je?

Z: Tady jsem právě ještě nepracoval.

K: A třeba uklízel, nebo...

Z: To tady uklízím, no, ale tady za to peníze nejsou. Za to dostáváte jenom nějaký body a ..

K: A to tě baví?

Z: Vůbec. Ale musím sbírat ty body abych mohl jít na dovolenku, aspoň na víkend domů.

K: A jak to vypadá, když neuklízíš nebo nepracuješ, když jste ve škole?

Z: Tak když třeba neuklízíte, tak jste třeba ve škole, když nejste ve škole, tak jste třeba v práci. Ale já jsem zatím jenom uklízel a byl jsem ve škole.

K: A co ta škola tady? Říkal si, že doma tě to nebavilo...

Z: Tak tady to je hodně odlehčený, takže tady to zvládám mávnutím rukou, když to takhle řeknu.

K: A baví tě to, když to zvládáš?

Z: Jo, tak tady to je láčes (?) takže dobrý.

K: Dobrý. No a si říkal, že máš tři sourozence, všechny tři bratry. A žiješ jenom s jedním. Co ti ostatní dva?

Z: Ten jeden žije s mámou v Německu a ten druhý žije odděleně od nás. Jako ve svém, už sám.

K: A s nima máš jaký vztah?

Z: Dá se říct, že dobřej.

K: Dá se říct, co to znamená?

Z: Jakože někdy dobřej a někdy nic moc. Někdy si rozumíme a někdy zase ne.

K: No a dej mi třeba příklad, nějaký příběh, jak to vypadá, když si třeba nerozumíte?

Z: Když si třeba nerozumíme.... Tak se třeba hádáme, každéj si furt stojí za tím svým.

K: No a na čem se zvyknete hádat? Řekni mi třeba situaci, co se stala, klidně.

Z: Mmm, většinou kvůli blbostem. Třeba že jsem neumyl nádobí a tak.

K: No a co jsou ty věci v čem vycházíte?

Z: Mmm, v čem vycházíme? No, jakoby, když se bavíme o něčem, nebo když hrajem společnou nějakou hru nebo když si deme zahrát basketbal, to se stávalo málokdy. Ale jinak jsme se jako rodina nějak nikdy nebavily. Když to řeknu takhle, tak jsme divná rodina, nebo jak to mám říct.

K: Co to znamená, divná?

Z: Jsme jakože, hm, nenormální. Nevím, co jsem viděl u ostatních rodinách, tak takhle jsem to doma nikdy neměl.

K: A co je u ostatních rodin jiného než u vás?

Z: No, že se vždycky bavili mezi sebou normálně, všechno vycházelo, nehádali se tak doma a všechno bylo v klidu normálně. Ale u nás to bylo vždycky trošku převrácený.

K: A v čem to bylo převrácený?

Z: No že jsme se furt hádali, něco ne vycházelo, furt se někomu něco nelíbilo. Když někdo měl něco udělat, tak to svedl na toho druhýho, ten druhý vždycky řekl, že to dělal před tím, ať to udělá on.

K: A myslíš, že tohle se v jiných rodinách neděje.

Z: Tak jako určitě, ale ne tolik jak u mě, si myslím.

K: No a ty teď konc jsi s tím jedním bratrem. A předtím? Byli jste někdy všichni spolu?

Z: Jo, ale to jsem byl malej kluk, na to nějak vzpomínky nemám.

K: No a třeba jaký to bylo předtím, než si začal dealovat?

Z: No, když to řeknu ze svý stránky, tak bych řek, že horší.

K: Bylo to horší pro tebe..

Z: No, mně se tadyto líbilo. A nechtěl jsem s tím přestat.

K: No ale jak to vypadalo předtím? Říkal jsi, že tehdy to bylo horší, tak v čem to bylo horší?

Z: Hmm, že jsem neměl nic, když to řeknu takhle.

K: Nic, myslíš jako materiálního, nebo...

Z: No, že jsem neměl to co ostatní, že měli počítač, internet, značkový oblečení a tak..

K: A tys to neměl, a chybělo ti to?

Z: No. Chtěl jsem mezi ně zapadnout.

K: Takže si tím nezapadal mezi vrstevníky?

Z: Zapadal, ale jenom když jsme se bavili, jakože jsem měl stejný třeba názor nebo takhle, ale jinak, pohledově, jsem nezapadal.

K: Pohledově, co to znamená pohledově?

Z: Jakože já to myslím, že třeba jakože jsem neměl značkový oblečení a tak..

K: Jo, chápu. A co třeba brácha, tomu to nevadilo?

Z: Taky mu to vadilo, ale jeho to co mně, nikdy nenapadlo. Protože neznal ty lidi a neměl k tomu přístup, co já.

K: Mhm. A dělal nějaký jiný věci?

Z: No, ten se vyučil a chodí do práce, dělá zedničinu. On to vyřešil takovým způsobem.

K: A jak to vidíš ty? Má se on líp, nebo ne? Nemyslím teď to, že si tady, ale..

Z: No, jako bych řekl, že určitě se má líp. Má čistější hlavu a nemusí řešit, když to řeknu takhle, sračky a nemusí si psát do deníčku, kdo mu dluží, kdo ne a tak.

K: No a jak si to pak vyřešil, když jsi zjistil že jdeš sem.

Z: Já jsem to právě ani nevěděl, že sem jdu. Já jsem jednoho dne přišel domů, šel jsem spát a budili mě policajti. To bylo šup-šup a byl jsem tu. Takže jsem z toho byl docela šokovanej.

K: Jo a to takhle vypadá, že pro tebe přijdou policajti? A jaký to bylo, ten večer, když tě budili? Jako co sis myslel?

Z: No, to jsem právě vůbec nevěděl jako co se děje, jako kam jdu nebo co. A oni jenom ať se zbalím, že jdu s nima.

K: A co na to táta? On to věděl?

Z: Jo, ten právěže, ten to na mně nachystal. On už to věděl dopředu, ale nic mi neřikal, protože by věděl, že bych nebyl doma. Takže si počkal a pak pustil policajty domů a já jsem spal v klidu a mě vzbudili, že jdu s nima. A ten je podpořil a pomáhal jim sbalit mi věci.

K: No a jak ses při tom cítil, když táta pomáhal policajtům a ne tobě.

Z: No, hodně špatně. No v tu chvíli jsem ho proklínal, když to takhle řeknu. (smích)

K: No a pak jste o tom mluvili později?

Z: Ne. Od té doby jsem tátu neviděl.

K: Takže ty dva týdný co jsi tady si tátu neviděl. Třeba jste si psali, nebo jste v nějakém kontaktu?

Z: Vůbec. Jenom máma za mnou přijela minulou sobotu a má přijet i teďka v sobotu. Ale jinak s tátou vůbec v kontaktu nejsem.

K: No a chtěl bys, aby přišel?

Z: Nechtěl.

K: Proč?

Z: Mmm, nevím, nechci ho už vidět.

K: Zlobíš se na něj?

Z: Jo. Taky.

K: Taky. A co ještě?

Z: Už ho nemám rád jako předtím a jako táta nebyl dobrej, když to takhle řeknu. Neuměl se postarat.

K: Popiš mi, co to znamená, že se neuměl postarat, nebyl dobrej.

Z: No tak, když to řeknu takhle, jakože jednorázově, místo aby třeba nakoupil domů jídlo, tak, když to řeknu, tak šel za kurvama. Je to blbý, že to takhle říkám, ale...

K: Není to blbý, já chci znát tvůj pohled...

Z: No a právěže takhle nějak to bylo a máma mu třeba dala pětset euro a on jí volal za tejdén, že už nemá ani korunu. A jak jsem si všiml doma, jak to běžně nějak... a jídlo doma bylo-nebylo nějak moc, takže, to bylo divný, kam ty peníze šli.

K: A ty ses to snažil řešit nějak i předtím? Třeba s mámou...

Z: Já jsem to vždycky říkal mámě no, ale fotr měl vždycky nějakou svojí výmluvu a vždycky se na něco vymlouval, pak doma vznikaly další hádky a další, pak říkal, že to furt cpe do nás, že my jsme ty kurvy. No a pravda byla jinde, no.

K: A jak si na to přišel, že ta pravda je jinde?

Z: No tak, pozoroval jsem ty situace a domejšlel jsem si. V tom času jsem si říkal, že to je fakt divný a tak jsem nad tím přemejšlel, sledoval jsem ho občas (smích), kam chodí a tak. No, bylo to občas psycho, no.

K: No a pak když jsi zjistil, že kam chodí, tak jsi mu to řekl?

Z: No tak jemu jsem nic neříkal, ale vždycky jsem to říkal mámě. Protože jsem doufal, že ta to nějak změní, ale ani ta máma to nezměnila.

K: Takže s tátou jsi o tom moc nemluvil.

Z: No on vždycky když jsem něco řekl, tak měl svůj názor a za tím si vždycky stál. I když třeba věděl, že mám pravdu, tak prostě furt si za tím stál.

K: No a jsi říkal, že mu vadilo, že chodíš tolik ven, že nejsi doma. Bylo třeba, že ti to zakazoval?

Z: Jo, zakazoval mi se bavit s mýma kamarádama, zakazoval mi, dá se říct, skoro všechno. Ale, já jsem ho v tady v tom nějak neposlouchal. Jsem si řek, že když on má, jakoby, u prdele mně, tak já budu mít jeho. Protože vždycky se o mně staral v tu nejhorší chvíli. Vždycky jakoby dělal tátou když se to nehodilo.

K: A jaký byly ty chvíle, kdy se to nehodilo?

Z: No, ty jo, to těžko říct.

K: Nemusíš obecně, můžeš úplně konkrétně, nějakou situaci...

Z: No tak třeba vždycky jakoby se jakoby, mu bylo všechno jedno co dělám a takhle a pak najednou třeba jsem si, i když jsem měl třeba bordel v pokoji, tak mě nějak neřešil, ale když jsem si přivedl návštěvu, tak najednou přišel a začal nadávat a že furt todle, že tady mám bordel a že nic nedělám. Když jsem tam nikoho neměl, tak mi to jenom jednou řekla čau, ale když jsem tam někoho měl, tak furt tam chodil, furt mě otravoval s tím, nějak sekíroval a furt jakoby před návštěvou dělal ze sebe velkého tátou. Ale když jsem byl doma sám, tak mu to bylo nějak jedno.

K: No a jak jsi to ty vnímal? Proč to dělá?

Z: No právěže jsem si vždycky říkal i mý kámoši, že to nechápu a že já to taky nechápu. A doteďka jsem to nepochopil.

K: A jak jsi se při tom cítil, když ty jsi tam měl kámoše...

Z: No dost blbě. Dost trapný to bylo pro mě.

K: A jak to brali ti kámoši?

Z: No ty se tomu jenom smáli.

K: A třeba přítelkyně k tobě taky chodila?

Z: No, to bylo právě nejhorší, když ona ke mně přišla a byl tam on, tak ten tam normálně se u mě zabydlel. Si tam dal židličku a tak tam s náma seděl u stolu a začal mi tam zase to, nějaký poučení a takhle. Jsem z toho byl vždycky hotovej. Vždycky jsem mu musel říkat, ty vole, vypadni z toho pokoje, nebo takhle. A on prostě furt ta, byl a furt jak prostě já nevím. V tu chvíli mi přišel jak hrozná vlezdoprdelka. Protože jak, určitě věděl, že mně to sere a právěže nechci, aby ta, byl a on, prostě, tam byl naschvál, furt. (smích)

K: A myslíš, že to dělal protože to tebe sere?

Z: No, to právě nevím. Jako, zamejšlel jsem se nad tím hodněkrát, ale nikdy jsem nevěděl, proč to udělal. A neptal jsem se ho na to, protože by mi určitě odpověděl nějakou sračku, takže radši ne.

K: No a třeba dělá tohle i bráchovi?

Z: Mmm, jakoby jo, ale brácha si moc návštěvy tak nebral domů, takže ten to měl lepší tady v tom i nějak. Já jsem měl jakoby furt návštěvy, ale on ne, nějak.

K: A mají oni dva nějakýj jinej vztah?

Z: To bych neřek.

K: Taky tak nějak stejně jak s tebou...

Z: Tak nějak stejně.

K: A se všemi sourozenci?

Z: No, taky tak nějak stejně. Jo, akorát u mě to bylo horší, jak jsem nechodil do tý práce, nebo že jsem nechodil do tý školy, nebyl jsem doma. Tak brácha to měl trochu lepší, že ho tolik nesekíroval, že aspoň chodí do práce.

K: No a když jsi chodil do školy, tak kam jsi chodil do školy?

Z: Do Chebu na ISŠ. Dělal jsem strojařem.

K: A dodělal jsi ji?

Z: Ne. Ukončil jsem jí v půlce druháku. Nějak tak...

K: A bylo to nějak najednou, že už si do tý školy nešel, nebo to bylo nějaký postupný?

Z: Jakoby postupně, ale potom jsem si řek, že už na to seru, že stejně mám tolik neomluvených hodin, že by mě vyhodili, tak jsem to zašel raději ukončit. Že bych šel znova, ale pak jsem nějak nešel a byl jsem doma a byl jsem doma. (smích)

K: A řekl si to tátovi?

Z: Mmm, jo. Po nějaký chvíli, no. Tak samozřejmě, že na mně začal řvát a nadávat, vyčítal mi to asi tak měsíc ještě, že nechodím do školy, no a vlastně mi to vyčítal furt. Že nechodím do školy, nic nedělám, jenom se válím v posteli a tak. A vždycky jsem si myslel, že když donesu nějaký peníze domů, že to bude lepší, ale to bylo lepší pár dní, no, třeba ty dva měsíce to šlo, ale pak už to nešlo.

K: No a co si myslíš, co si táta myslel, odkud ty peníze máš?

Z: Na to se nikdy neptal.

K: Ani mu to nebylo divný?

Z: Jakoby já jsem před ním nějak peníze neukazoval, vždycky jsem před ním všechno schovával. Jak peníze, tak drogy. Radši. Aby neměl zbytečný otázky, protože bych nevěděl, jak mám na ně odpovědět.

K: A nikdy ti nic doma nenašel?

Z: To já jsem vždycky věděl, co kam mám dát.

K: No a co na to říkala máma, že jsi skončil se školou?

Z: Tak jako mrzelo jí to, taky mi občas nadávala, v podstatě kvůli tomu i brečela, ale já jsem jí nna to řekl, že se znám a že bych to stejně nedodělal. Že ta docházka byla špatná, že to učení že mi docela šlo, ale šlo jenom o tu docházku. Že jsem prostě líný a vstávat denně v šest ráno, to nejde.

K: A snažila se to s tebou nějak vyřešit?

Z: Jakoby chtěla, ale já jsem nechtěl.

K: A co chtěla?

Z: Abych zase se přihlásil do školy a vysral se na ty věci, co dělám, ale to musí člověk chtít sám.

K: A ona teda věděla, co děláš? Jakože dealuješ a tak...

Z: Jo. S tím neudělala nic. To jakoby ani nemohla. To bych musel už chtít sám a navíc jak je v tom Německu, tak vždycky přijela jednou tejdně, řekla mi nějaký moudra a tím to skončilo.

K: A jak sis ty ty moudra bral?

Z: Mmm, když to řeknu takhle, tak mi to jenom projelo hlavou a uchem mi to vyšlo ven.

K: A co ten brácha který žije s mámou? Ten s ní taky chodí sem?

Z: Ne. Jo, jednou vlastně přijela s bráchou, ale jinak přijíždí sama vždycky.

K: Takže toho bráchu moc nevidáš...

Z: Moc ne.

K: Vidáš ho jenom když přijedeš ty tam. A jak často jezdíš za mámou?

Z: No, ona jezdí za mnou. Jednou tejdně.

K: A tys tam nikdy nebyl...

Z: Mmm, jezdil jsem tam na velký prázdniny a tam jsem strávil třeba měsíc.

K: A jaký to bylo tam?

Z: Jako dobrý, ale pro mě i takový špatný. Že jsem byl omezenej, nikoho jsem tam neznal, takže mě to tam nebavilo. Když jsem šel ven, tak jsem pokaždé nevěděl, kam jdu, šel jsem se jenom projít. Takový, moc mrtvý pro mě.

K: Když říkáš, že v něčem dobrý a v něčem špatný, tak v čem to bylo dobrý?

Z: Tak v čem to bylo dobrý, že jsem byl třeba čistej a že jsem byl se svojí rodinou, no. To mě těšilo nějak, měsíc.

K: A jak jsi to snášel, když jsi byl čistej?

Z: Tak jako, já jsem to nikdy nějak nepotřeboval, jenom když jsem chtěl, tak jsem to dělal. Ale že bych byl závislý, to ne.

K: A měl si i nějakou jinou trestní činnost, kromě toho dealování?

Z: Myslím, že ne. Možná vandalismus občas. To je všechno.

K: A za to jsi byl nějak trestně stíhán?

Z: Ne. To, že třeba ukopnete koš nebo v baru se s někým šťouchnete, nebo tak. Ale jinak nic extra. (smích)

K: No a ty jsi říkal, že to špatný, co jsi dělal, bylo to dealování a občas nějaký rvačky. Proč jsi se zvykl rvát?

Z: No, jakoby já jsem nikdy nepřišel za někým a jakože „Pod' ven!“ nebo takhle. To vždycky sami ty blbci jakoby, to jsou jakoby takový ty lidi, co se musí předvádět, když to takhle řeknu. Za váma přijdou a prostě chtějí ten konflikt. Že prostě, že to prostě chtěj, no.

K: A tys teda do toho vždycky šel, nebo...

Z: No, tak jsem... vždycky jsem do toho šel, nechtěl jsem si nikdy srát na hlavu.

K: A třeba i ty kamarádi se postavili za tebe?

Z: To můžu říct, že jo, že pokaždé, když toho bylo víc na mně, tak se postavili. Ale když to měla být férovka, tak se jenom koukali. (smích)

K: A jaký to pro tebe bylo, když ty se tam s někým rveš a je tam plno lidí a kouká se?

Z: Já nevím, jak to mám říct, jaký to pro mě bylo. Jako určitě to nebylo příjemný, ale to je tak všechno. Vstal jsem a oklepal jsem se a šel jsem dál. (smích) Já nevím, nějak jako jsem nesnášel z toho nějaký bolesti nebo mi to nevtalo nějak furt hlavou. Bylo mi to jedno.

K: Takže ty jsi nebyl ten, co vyvolával konflikty, ale když už nějaký přišel, tak jsi se bránil.

Z: Jo, takhle no.

K: No a jak často to přibližně bylo?

Z: No tak, když to takhle řeknu, skoro každý víkend. (smích)

K: (smích) skoro každý víkend, jo? Tak to jsi dostával hodně..

Z: (smích) No. Tak nějak, no. Každý víkend vždycky byla nějaká ta rvačka nebo nějaký, nějaký to pošťuchování s debilama.

K: No a kdy to celé začalo? Kolik ti asi bylo, když jsi začal chodit ven, dealovat ty drogy a tak?

Z: Když jsem poprvý dealoval, tak jsem dealoval trávu a to mi bylo čtrnáct let. No a od té doby to šlo, no. Pořád dokola. Pak jsem začal prodávat pemík, no a tak to šlo furt dokola.

K: No a do těch čtrnácti si si nějak nepříčuchl k tomu? Nebo to bylo i dřív, že jsi třeba zkoušel trávu, nebo...

Z: Jo, jo. To jo. Jako něco jinýho?

K: No a to bylo dřív než v těch čtrnácti, nebo až tehdy?

Z: To ne. Jako, ve třinácti jsem poprvý třeba hulil tu trávu, ale jako, že bych to nějak hodně konzumoval, to ne. Tak to začalo, no. Ve čtrnácti to začlo, že jsem se hodně rozhulil, nějak když mi táhlo na šestnáct, tak jsem začal prodávat pemík, občas jsem sežral LSDčko nebo takhle, no, tak nějak, no. Já nevím, blbě se to vysvětluje.

K: No a co do těch třinácti? Co jsi dělal, kromě školy teda?

Z: Ty jo, to jsem byl takovej sportovec, když to takhle řeknu. Furt jsem hrál basketbal a chodil jsem furt do posilovny. No vlastně jsem měl posilovnu tak trošku doma, měl jsem tam bench, ručky, boxovací pytel, furt jsem chodil hrát basket na hřiště. No, ale jednoho dne to skončilo.

K: Jako, jakoby jsi usekl, jo?

Z: Mmm.

K: A přestalo tě to bavit, nebo...

Z: Basket mě nepřestal bavit, ale spíš to cvičení už mě nebavilo. Moc námahy.

K: A proč si myslíš, že tě to přestalo bavit, měl jsi místo toho něco jinýho?

Z: No, tak jakoby měl, protože to hulení a dealování takhle, ale už jsem jakoby k tomu neměl takovou vášeň jako dřív.

K: A k tomu basketu ti to zůstalo, jo? To hraš doted'ka. A s kým to hraš?

Z: No, s kamarádka třeba, ale klidně si zahážu i sám. S tím nemám problém.

K: A jak často hraš?

Z: Tak, když jsem byl doma, tak jsme hráli každý den.

K: A teď, máš tady příležitost?

Z: Jako jo, máme tady hřiště, ale tady jsou ty koše menší a tady s těma lidma mě to nebaví. To není ono.

K: Nebaví tě to s nima, protože to nejsou ti tvý kamarádi, nebo tě to nebaví, že to třeba neuměj hrát?

Z: Nebaví mě to s nima, protože to nejsou kamarádi, s kterýma si dobře porozumím a taky no, moc to neumí, jak jsem takhle na ně koukal. Takže když hraju nějakou společenskou hru, tak se ani nesnažím, protože prostě to není ono.

K: A jak to oni berou, když se nesnažíš?

Z: Já nevím, nadávají mi tady něco, ale to je mi u prdele. Ať si mluví jak chtějí. Vždyť je to jenom hra.

K: Takže tady ty lidi nejsou takový kamarádi...

Z: To ne. S nima si nemůžu říct, co s nima.

K: A co jsi si říkal s nima?

Z: No, jakoby, když s nima vyrůstáte, tak si řeknete všechno a kolikrát když něco po nich chcete, tak jim to ani nemusíte ani říkat, jenom naznačíte třeba očima nebo... když víte, rozumíte. A tady já nevím, na všechno musíte říkat tak detailně a prosím tě tohle a tohle. No a to mě nebaví, no. (smích)

K: No a nevím jak to tady máte s návštěvama, jestli ti kamarádi sem můžou chodit...

Z: Ne. Právěže kamarádi ne. Ani mi nemůžou volat. Jedině rodina může volat a jediné rodina může přijet sem na návštěvu.

K: No a říkal jsi, že ti bývalá přítelkyně psala dopis.

Z: No, vlastně jediné dopisy můžou psát. A to oni radši to...

K: No, to už asi není moc moderní, psát dopisy. (smích)

Z: (smích) Asi tak nějak, no.

K: No a jak to máš s tou přítelkyní? Říkal jsi, že se s tebou rozešla přes ten dopis. Odepsal jsi jí, třeba?

Z: Ne. Neodepsal, protože ani nemám chuť jí odepsat.

K: A myslíš, že jí někdy odepíšeš, nebo vůbec?

Z: No, chtěl bych odepsat, ale i nechci. A víc nechci, než když chci. Jestli to chápete.

K: Chápu. Takže jako bereš to tak, jak to ona napsala...

Z: Jo, beru to tak a spíš se jenom těším, až přijedu domů a jak bude vypadat. Jestli je v těch sračkách, nebo jestli je ještě ve větších sračkách? Jestli mě chápete? (smích)

K: Chápu.

Z: Tak jakoby na to se těším, protože, no, jsem jí vždycky v tom chtěl vymáchat, jako ne, že bych to udělal já, ale aby se poučila, aby jí to došlo. No ale to nějak vždycky nešlo, tak doufám, že až přijedu, už budu mít v hlavě něco jinýho.

K: A myslíš, že to s ní bude špatný, když říkáš „jestli bude ve sračkách nebo ještě ve větších sračkách“?

Z: No, já si myslím, že to bude horší a horší s ní. Protože ona je takový ten, že prostě, si poradit nenechá a má furt v hlavě to svoje. Jako, že si jako nechá poradit, řekne jo, jo, ale jako když já jsem mluvil o tom, že jedním uchem ven, tak takhle to má ona. (smích) Tak jsem zvědavěj, až přijedu, jak to bude.

K: Takže odepsat jí nechceš, ale pak se s ní chceš potkat...

Z: No, jakoby potkat ani nemusím, stačí, když přijedu a kamarádi mi řeknou co a jak. A pak jí třeba potkám někde na ulici, ani se s ní moc bavit spíš nebudu chtít jenom se na ní kouknu a vlastně no, budu se s ní chtít bavit, když bude vypadat dobře, normálně, ale když uvidím takovou trosku, tak to radši jdu dál. Jestli mě chápete.

K: Chápu. A zlobíš se na ní?

Z: Jo, tak jako samozřejmě, no. Sralo mě to vždycky, že to dělá.

K: No a důvod, proč se s tebou teď rozešla byl ten, že ty jsi tady...

Z: Jo. Že jsem tady a jakoby za ní nemůžu, no a už dřív to bylo takový, že už to nebylo jako, jako ze začátku. Když nám to klapalo všechno bylo okej, už, a pak najednou začly hádky, začala lhát, blbosti, podle mě to je všechno jenom tím fetem. Takže, když to řeknu takhle, tak dala přednost fetu, než mně.

K: Chápu, a tobě se to nelíbilo, samozřejmě, komu by se to líbilo, že jo. No a ty si říkal, že jsi tady dva týdny přibližně. Tak jak to tady máte? Jako musíš tady být nějakou dobu...

Z: No, zatím, co jsem tady, po celou dobu, tak jsem jenom tady, nešel jsem ani ven. Jsem tady uzavřenej, takže mám z toho někdy úplný depky. Jediný, co tady máme, že můžu tady vzádu ven na cigo a to máme pět cigaret denně povoleno a z toho jsem taky na dračku, když jsem dřív vykouřil dvacet za den. No a když chcete ven, třeba jako na vycházku, tak musíte sbírat ty body, musíte jich mít, myslím že stočtyřicet do měsíce a máte první společnou vycházku, že s vychovatelem, pak máte dvě samostatný a až pak můžete mít dovolenku. Že vás pustí domů. No a já zatím nebyl ani u jednoho.

K: No a až pak budeš mít vycházku, tak kam bys chtěl jít?

Z: Tak jako tady v Praze moc netuším. Ale mám tady jednoho kamaráda, co tady bydlí, tak bych nejspíš navštívil jeho. Že bych třeba zašel do třeba internetový kavárny napsal bych mu na facebooku, že se můžem sejít, že jsem tady a tak jedinež za ním, no. Jinak mě nic nenapadá.

K: Takže ty se můžeš pohybovat jenom v rámci Prahy, když jdeš ven třeba na víkend.

Z: Jo takhle, tak když jdu na víkend tak to je ta dovolenka, tak to pojedu domů.

K: K tomu tátovi.

Z: Mhm. Tam si pojedu jako po zbytek těch věcí, zabalím si je a dám je mámě, ať je dá do Německa a až přijedu sem, až vodsad' kompletně vylezu, tak se přestěhuju k mámě. S tátou už nechci žít moc.

K: A co máma, je ráda?

Z: Jo, souhlasí s tím. Protože, aspoň mě jakoby vytáhne, když to takhle řeknu, taky z těch sraček a zařídí mi práci a takhle. Že začnu žít jen normální život.

K: A těšíš se na to?

Z: No, tak, jako jo, no.

K: Jako jo. Co znamená jako jo?

Z: Tak, budu muset opustit svůj starej život, což se mi moc nechce, ale i chce. Ale aspoň budu s mámou a dám se dohromady a bude to pro mě lepší.

K: No a já jsem se ptala předtím, že jak dlouho si tu a chtěla jsem se zeptat, jak dlouho tady budeš. Do těch osmnácti, nebo...

Z: Jo, do osmnácti, ale tady mám bejt na dva měsíce na pozorování, jak se budu chovat, pak mě někam přemístí, což ještě buď mi oni nebo já si vyberu, to ještě nevím no a tam budu zbytek do těch osmnácti a když to bude všechno dobrý, tak mě pustí domů a když to bude hodně špatný, tak tam budu do devatenácti.

K: A kolik ti je teď?

Z: Sedmnáct, ale prvního března mi bude osmnáct, to je za tři měsíce a myslí, že tři dny.

K: Tak to nemáš dlouho.

Z: No právě, že to nemám tak špatný, takže doufám, že tu devatenáctku nedostanu. Takže jakoby tady kraviny nedělám, no. Když to řeknu takhle, tak se docela snažím, aby mě v těch osmnácti pustili. Protože tady to je pro mě peklo. (smích) Takže, jsem tady hodně omezený, no. Na to nejsem teď zvyklej.

K: No tak to popiš třeba, co tady nemůžeš dělat a dělal bys třeba venku? Kromě toho dealování, což chápu, ale...

Z: No tak prostě celkově, že jste svobodná. A že se musíte zeptat, když chcete na záchod. Musíte se zeptat, když se chcete napít, no tady se vlastně na všechno ptát, tak. A nemůžete se sebrat a jít se ven třeba projít. Prostě nejste svobodná. Tady mi chybí jen ta svoboda.

K: A o je horší? Je horší, že nemůžeš ven, anebo to, že se musíš na všechno ptát?

Z: To spíš, že nemůžu ven. Protože jak jsem tady furt zavřenej, tak z toho mám depku.

K: A pracovat chodíte někam ven, jo? Tak se těšíš třeba na to, když půjdete někam pracovat?

Z: Jo. Jako určitě se na to těším, no, aspoň odsad' konečně vypadnu na nějakou chvíli. Ale jak říkám, ještě jsem tady nebyl v tý práci, takže nevím, jak to tam vypadá. Vím, že budu něco vykopávat, ale to je tak všechno.

K: Takže to je takový paradoxní. Ty práci nemáš rád, ale teď kon se na ní těšíš, protože odsad' vypadneš. (smích)

Z: (smích) Jo. Asi tak nějak, no.

K: No a pak, když půjdeš k mámě, tak co tam budeš dělat?

Z: No, tam budu dělat zedničinu, protože si myslím, že nic jinýho mi nezbyde. A mojí matky přítel má takovou menší firmu a rozvázejí prostě zednickéj materiál a staví domy a takhle, takže jakoby u něj mám tu práci jistou, protože on mě i zaučí ten její přítel, takže u ní to mám jistý, tu práci.

K: A toho se nebojíš- pracovat u přítele tvý mámi?

Z: No, ani ne, protože tady jsem nechtěl pracovat hlavně kvůli tomu, že si nedokážu představit sebe, že bych někde byl dvanáct hodin a za měsíc viděl tu malinkou výplatu. Ale v Německu se to vyplatí pracovat. Když pak přijedete do Čech a rozměníte eura, je tam balík.

K: Chápu Takže tys tady nechtěl pracovat, protože tady je malej plat.

Z: Taky.

K: A proč ještě?

Z: No, protože se mi nechce pracovat nějak, namáhat se. Ale když budu mít nějaký jakoby větší peníze, tak jakoby do tý práce budu chodit s chutí. Že po tom měsíci nebudu sklamanej, že jsem dělal celej měsíc osm hodin a mám čtrnáct tisíc. Tady si aspoň řeknu, že jsem dělal celý měsíc a mám aspoň těch třicet.

Z: No a jaký to pro tebe bude, odtrhnout se tady od kamarádů, od party...

Z: Tak to, samozřejmě, že se neodstříhnu hned, ještě nějakou chvíli pobudu, jakoby se s nima rozloučím, ale určitě to bude docela těžký. Budou mi chybět, no ale zase vím, že můžu sem kdykoliv přijet.

K: A plánuješ se teda sem vracet.

Z: Určitě.

K: A nebojíš se, že když se vrátíš, tak do toho znova spadneš?

Z: No jako, to už mi projelo hlavou, ale vím, že mám silnější psychiku než někteří lidi a že bych do toho nespád.

15.3. Interview s respondentem č. 3

K: Tak jo, už si začal mluvit, takže já začnu nahrávat a ty můžeš mluvit o čem chceš..

L: Se ptejte, ne?

K: Tak třeba s téma hadrama, si říkal, že se ti to nelíbí. Co ještě se ti tady nelíbí, co se ti nelíbí na těch hadrech?

L: Že nemůžu mít svoje pohodlný věci, co mám doma nebo todle, že jo. Pak se mi tady nelíbí přísněj režim trošičku víc, že jo, ale jinak v pohodě. Jsem tady druhěj den, udělal jsem, velkej průšvih.

K: Co to znamená, velkej průšvih?

L: Vzal jsem tátovi prachy. Hodně.

K: No a jak to bylo, povídej...

L: Takže, proč jsem to udělal, nebo...

K: Třeba.

L: To nevím, asi jsem měl vidinu peněz. Tak, táta vodjel na dovolenou, že jo, já už jsem měl předtím klíčky, že jo, jsem vzal klíče, jsem je měl, jsem byl zvědavěj, jsem se podíval co tam je, že jo, a najednou jsem viděl prachy, jsem vzal, dolary to byly, že jo. Musím říct částku? (šeptem) Musím říct? Chcete vědět částku taky?

K: Jak chceš.

L: Jestli to vy potřebujete do toho...

K: Já to vysloveně nepotřebuji, jestli chceš, tak mi to řekni, jestli nechceš...

L: Třicet tisíc, dolarů.

K: Tváříš se, že ti to přijde hodně...

L: No. Mrzí mě to, co jsem udělal. Já jsem sem šel více-méně jakože dobrovolně, by se dalo říct, že jsem chtěl, se sebou něco dělat, že jo. A, budu se snažit prostě, vyjde co nejlíp, že jo.

K: Dobrovolně. Ty si třeba řekl tátovi, že sem chceš jít?

L: Ne, ne, ne, jsme se bavili na sociálce a ona se mě ptala, jestli jsem ochotnej jakože sem jít, nebo todlecko, tak jsem řekl, že jo. Sociální pracovnice se mě ptala.

K: No a co na to táta?

L: Sklamanej, smutnej. Vzal mě na policii na výslech, na kriminálku, protože nic jinýho se dělat nedalo, že jo. Takže v úterý tady budu mít výslech. V deset. Z Pardubic, že jo.

K: A bojíš se výslechu?

L: (Neverbálně naznačuje, že ne)

K: Nebojíš.

L: On je v pohodě ten komisař, že jo.

K: No a co ještě ten táta?

L: Mrzí ho to. Je smutnej. A zároveň naštvanej.

K: A jak se on k tomu stavěl, když ty jsi řekl, že sem chceš jít?

L: Byl na sociálce minulou středu, před tejdnem, jsme se tam o tom tak bavili a jsem říkal, že bych podstoupil tomu.

K: No dobře, ale co na to táta?

L: No tak, taky souhlasil s tím, že jo, a říkal mi, že doufá, že se dám dokupy, že jo. Pak jsem dělal kraviny ve škole, že jsem vyrušoval, pak jsem občas agresivní, výbušnej, hodně výbušnej, jsem mlátil hlavou o lavici a podobně.

K: A byl jsi agresivní jen vůči sobě, nebo i vůči ....

L: No, vůči sobě, ale když spolužáci mě naštvali, tak taky. Ale to mě museli napadnout první, já jakože jsem jinak konflikty nevyvolával. Já nevyvolávám konflikty, jakoby. Pokud třeba někdo ne, nemá potřebu ubližovat holkám nebo kdyby někdo ublížil holce, tak já mu ublížím taky. Samozřejmě, že jo.

K: Takže to je pro tebe důležité, aby se neubližovalo holkám...

L: No, a celkově mojim kamarádům a podobně. Pokud je to jeden na jednoho, tak je to v pohodě, kamarádi, pokud vím, že ten kamarád prohrává, tak je od sebe roztrhnu, a na druhou stranu pokud dostává ten druhý, tak je taky odtrhnu, jakoby, že jo, aby ten kamarád ve finále z toho neměl průšvih, že jo. A když jich je víc, tak se připojím taky, k mému kamarádovi. Ale většinou se to řeší diplomaticky, jakoby.

K: Máš radši teda do diplomatické řešení, nebo...

L: Mně je to jedno, podle situace, že jo. Pokud vím, že to pude vyřešit diplomaticky, pokud ty kluci jsou, jakože, dá, je s nima rozumná řeč, tak není problém, ale pokud to jsou tak namachrovaní frajírci, tak to nejde jinak. Protože pokud on napadne mě nebo kamaráda, že jo, se musíte nějak bránit, že jo. Ale zase přiměřená obrana, že on mi dá facku třeba a já ho zabiju za to.

K: No a si říkal, že tohleto teda je, nebo není přiměřená obrana?

L: Přiměřená obrana, když on mi dá facku a já ho zabiju? To je nepřiměřená.

K: No to já vím, ale jestli si říkal, že se bráníš přiměřeně nebo nepřiměřeně.

L: Jo, jo, přiměřeně, většinou jo.

K: Většinou. A kdy ne?

L: Jednou jsem to nepřiměřeně, jakože, že on mi dal pár ran a já jsem ho, víc ran jsem mu dal, takhle. (smích) Větší. Ale pak jsou takový, já si většinou energii vybívám na tréninkách, při zápasech.

K: Co sportuješ?

L: Americké fotbal. Tady v Praze jsou, je pět- šest klubů, v ..... máme dva. Trenéra to zklamalo jakoby, říkal mi, že mi dá ještě šanci, že můžu hrát dál. Mí řekli, že do roka, že se můžu dostat do český reprezentace. Rok, dva max, no.

K: A kolik ti je?

L: Sedmnáct, za měsíc.

K: Jaký máš ještě koníčky, kromě toho fotbalu?

L: Jo. Posilovna teďka. Akorát musím ještě zpevnit tohle, ale jinak, jakože, se snažím. Jsem, jakože hrudník, jsem se soustředil a nohy, kvůli fotbalu a teďka potřebuju ruce a břicho.

K: A jak si se třeba k tomu fotbalu dostal? Protože tady to není moc typický sport.

L: Mmm, kama, mmm trenér mi napsal, trenér je zároveň kamarád, že hledají nový hráče, jestli si to nechci přijít vyzkoušet. Tak jsem si to přišel vyzkoušet, líbilo se i to i v televizi prostě, a jsem se chodil koukat na zápasy, říkám bomba, to zkusím, první trénink nadšení a pak už to jelo.

K: A jak dlouho to už děláš?

L: Od dubna. Takže, no, devět měsíců asi. (Přepočítával si to potichu na prstech) Zhruba.

K: A co spoluhráči?

L: V pohodě. Vycházíme. Jsme jedna velká rodina taková. My to bere všichni jako druhou rodinu, když je problém, tak se jeden za druhýho postavíme. Nikdy se nenecháme ve šticu. Trenér je takovej hodnej strejda. Zároveň je politik taky, že jo, do politiky vstoupil a díky němu budeme mít nový hřiště.

K: Tak to je dobrý.

L: Jo.

K: No a co rodina? O tátovi si něco mluvil...

L: No, no, no. S mámou se hádáme, s tátou jakože vycházel jsem docela v pohodě, nějaký ty hádky, s mámou jsme oba stejní, vztahovační hodně, jsme se hádali hodně často. Ale chtějí, abych se vrátil domů.

K: No a co máma...

L: Mám rozvedení rodiče.

K: Jo, rozvedení. No ale co máma, jaký měla z toho pocity, co jsi udělal? Jak k tomu přistupovala?

L: Mrzelo jí to stejně, jako tátou.

K: A jak se to dozvěděla?

L: Já jsem jí to, jakože, řekl a našli u mě prachy.

K: Jo a co bylo dřív?

L: Prachy a pak jsem to řekl prostě narovinu. Protože to nemá cenu to zatajovat, stejně se na to dřív nebo pozdějc přijde, že jo.

K: A kolik času od toho uběhlo?

L: Než se to zjistilo? Tejden. Čtrnáct dní. Ne, kecám. No, čtrnáct dní zhruba.

K: A co jsi s těma prachama chtěl dělat?

L: Jsem si za to koupil dvě auta, mobily, hodinky, pak jsme hodně projždili v autě, taky jsem řídil auto, se přiznám, sám, Pak jsem ještě se chtěl, jakože, předvíst před jednou holčinou, tý bylo devatenáct, ona nevěděla o tom, že mi je šestnáct, tak jsme šli na výlet.

K: Kde jste byly?

L: Po P..... jsme jezdili, pak ....., jestli znáte.

K: Neznám.

L: Hrad ..... Deset kilometrů. Jsme se byli podívat. (Smích) Tam se to, bavili, že jo. To bylo hnedka druhej den, co jsem koupil to auto, no. Ale nepoznala, že nemám řidičák, že jo, na druhou stranu.

K: Tak to jsi šikovnej. (Smích)

L: Normálně umím řadit a řídit už.

K: A rodičům to nebylo podezřelé, nebo jako, kde jsi měl ty auta, hodinky atd.?

L: V autě. A auto bylo schovaný za barákem. Na parkovišti tam. (Smích) O tři ulice od baráku, aby to naši nezjistili, že jo. Klíčky schovat do schránky.

K: Takže takhle jsi to měl promyšlené.

L: Mmm.

K: A když jsi bral ty prachy, už jsi věděl, na co je použiješ?

L: Ne. Já jsem měl vidinu peněz prostě, já nevím, fakt nevím. Zkrat asi nějakaj.

K: Měl jsi třeba předtím nedostatek peněz?

L: No. Měl jsem prachy za zásluhy a já jsem zlobil. A pak jsem udělal ještě jeden průser, o tom se radši bavít nechci. (Smích)

K: Když nechceš, nemusíš.

L: Protože by jste si o mně myslela že jsem úchyl. (Smích)

K: To já jsem tady není proto, aby někoho soudila.

L: Já vím, já vím, já vím, ale k tý práci, kdyby jste to tam napsala, tak to by bylo docela vtípný. (Smích)

K: Jestli chceš, tak mi to můžeš říct, jestli nechceš, tak mi to říkat nemusíš. Jako když to řekneš, tak do práce to půjde, ale ti, kteří to budou číst...

L: Se zasmějou třeba. Ještě spolužačka, takový, ono jí to nevadilo, nic, že jo, byly jsme ve škole a ležela na chodbě, tak jsem k ní přišel, a (smích) ona měla tady hlavu a já tady tohle, že jo, no a já jsem se skrčil, no dokážete si to představit, ono to viděla učitelka, že jo.

K: Jo takhle a z toho si měl průser... Učitelka to řekla tátovi nebo mámě?

L: Ne, ředitelovi. On se na tom smál, jenom třídní učitelka to nebrala moc s humorem. Ředitel nám řekl, že si to máme nechat do parku. (Smích) Nebo domů.

K: A pak se to nějak řešilo?

L: Jo. Měl jsem z toho, rodičům to neřekli, ale teda z toho byla jako ředitelská důtka.

K: No a to se pak ty rodiče stejně dozvědí, ne?

L: To věděj, ale nevěděj jakože za co. To ředitel neřekl tohleto, to je dobře.

K: No a jsi jím řekl, že jako za co?

L: Vyrušování. (Smích) Myslím, že by mě zavřeli ještě sem do Bohnic, do pavilonu třináct pro úchyly. (Smích) Ale spolužačce to nevadilo.

K: A ta spolužačka z toho taky měla důtku, nebo něco?

L: Ne, to jsme zahrály tak jakože já jsem todlecto, že jo, viník.

K: A ty jsi jí kryl?

L: No, jo. To byla sranda, že jo, jsme se zasmály. A vím, že ředitel má rád americkéj fotbal, má, upřímně, ředitel má mojí fotku v ředitelně, takže bomba, v pohodě. Bral to s humorem.

K: No a co ta holka, o který si říkal, že ses před ní chtěl vytáhnout? To byla jiná, nebo ta stejná?

L: Jo, ne, to byla zas jiná. No, a pak jsem poznal třeba teď, že jo. Já ji znám tři roky třeba jo, nebo čtyři, ne, čtyři.

K: Takže táhleta je už třetí.

L: Jo. (Smích)

K: Jenom abych tomu rozuměla.

L: No, no, no ,no, no. To jsou kamarádky tamto jenom. Jakože. Kamarádky.

K: No tak mi řekni něco o holkách.

L: Já a holky? Co by jste chtěla vědět, slečno?

K: No tak za čtrnáct minut, co tady spolu mluvíme jsem slyšela o třech holkách...

L: A to ještě nevíte o zbytku. (Smích)

K: (Smích) No, a to ještě nevím o zbytku. Ale to je přirozené..

L: Co, že jsem děvkař nebo co? (Smích)

K: Ne, že se zajímáš o holky. Tak co ta holka co jí máš teď?

L: Byly jsme nejlepší kamarádi nejdřív. Pak to jelo.

K: Co znamená „pak to jelo“?

L: Že dál a dál a dál a dál, až z toho byl vztah.

K: A jak dlouho spolu chodíte?

L: ..... přesně?

K: Zhruba.

L: Tři tejdny asi. No čtrnáct dní asi, no.

K: No a jak to bere ona, že jsi teď tady a že se nemůžete setkávat?

L: Že jsem debil. Řekla narovinu. Jí to štve. Mrzí.

K: A jaký to pro tebe bylo, když ti to takhle řekla?

L: Že je asi někde chyba. Že jsem udělal fakt velkou .... kravinu. Budu slušnej, že jo.

K: To nemusíš.

L: Můžu říct narovinu?

K: Můžeš říct narovinu.

L: To tam napíšete narovinu? (Smích)

K: Klidně.

L: To máte dobrýho takhle toho, vedoucího?

K: No jasně.

L: Takže kdybych tam řekl „píčovinu“ tak to tam napíšete?

K: Třeba.

L: Sakra. (Smích) To tam napíšete a jím to nevadí?

K: Klidně.

L: Tu mají hrozný hadry. Nemůžu mít nic svýho. Aby tady lidi chodili možná i ve výstroji, jako na fotbal. Znáte pražský tým, Prague Panthers?

K: Ne, neznám.

L: To hrajou na Edenu, vedle Edenu taký fotbalový stadion, jak je atetickej za rohem, tak tam.

K: A ty taky hraješ americkéj fotbal.

L: No, no, no, no, no. V Praze je šest klubů, že jo.

K: Já nejsem velkéj fanoušek fotbalu.

L: Já nehraju fotbal, to tou kopanou, to hrajou teploušové, to s tím míčem kulatým. To já nemám moc rád. To jsou simulanti.

K: Jenom proto je nemáš rád, že jsou simulanti, nebo....

L: Jsou simulanti. Namachrovaní. U nás v .... tam jsou všichni nemachrovaní. U hokejisti a to je na tom smutný. Už odmala. Někteří jsou pohodáři, mám kamarády hokejisty některý, ale zbytek, nestojí za řeč.

K: Takže hokejisti, fotbalisti, ne.

L: Jako hokej mám rád, hrál jsem hokej, ale...

K: A jiní sportovci?

L: Sportovci, No, abych upřímně řekl, s jinýma jsem se moc nesetkával. Leda ještě občas házenkáři nějaký kluci, že jo. Jsou docela v pohodě. Na jednoho, ten je nevlastní bratr, s tím se furt řežem, z legrace ale, že jo. Normální.

K: No a co teda sourozenci?

L: Nevlastní bratr to je od tátovy manželky, má dva syny a mám sestru, tý je dvacetdva, má dítě už, miminko malý, sedm měsíců. Jsem teta, že jo. (Smích) Ne, sranda, strejda.

K: A s ní máš jaký vztah?

L: Se ségrou? Chápete, že starší ségra, jsem mladší brácha, že jsme se, tenkrát jsme se moc nemuseli. Jí bylo patnáct, mně těch dvanáct, jeden..., ne, deset, jsme se nemuseli a teďka nenechám na ségru dopustit, prostě nenechám, aby jí někdo ubližoval.

K: Takže máta hezkej vztah.

L: No. Docela jo. Občas takový ty hádky, že jo, ale to je normální, ze srandy.

K: No a ti nevlastní bratři?

L: No ten jeden, to je takovej teplouš. A ten druhý, ten je v pohodě docela. Starší. A ten mladší, my si furt děláme ze sebe srandu, že jo, takže v klidu. Když rodiče zjistili, že jsem řídil to auto, jsem přišel jakože k tátovi a on „Nazdar závodníku!“ jakože na mě, že jo.

K: Tak tohleto máš rád. A toho druhého?

L: V pohodě taky. Akorát ten mladší, tomu říkám teplouš jakože z legrace jenom, že jo.

K: Ale máš ho rád.

L: Jo. To je blázen, takovej jak já. On je o rok mladší, že jo, ale co děláme za kraviny, to není normální.

K: Tak co děláte za kraviny?

L: Mmmm. (Smích) Pardon. Třeba, jsme byli v Chorvatsku, jsme chytali ryby v přístavu, že jo, jsme byli na lodi a vodsad' jsme chytali ryby a já jsem nahodil do člunu a ono se to zaháklo za člun ten háček, že jo a jsme s bratrem, kolik mohlo bejt, deset večer, jsme tam skákali do vody a s baterkou jsme tam vyprošťovali háček z toho. Pak to musel bratr tam a přestříhl to normálně. No blbec, no. A vždycky když přijede strejda, tomu je, tátův brácha, tomu je 38 že jo, taky děláme hrozný kraviny s ním ještě. Třeba s bráchou, hodíme ho do vody, že jo, pak se házíme po zahradě navzájem a.. Normální u nás, prostě.

K: Takže máš dobré vztahy v rodině.

L: Jo, docela. Akorát nevlastní mámu moc nemusím.

K: Proč?

L: Ona je úplně divná. My se nemáme rádi už od prvního dne, co jsem jí potkal.

K: Co se stalo ten první den?

L: Jsme byli v Praze zrovna, na rozsvícení vánoční stromeček se podívat, že jo, jsme šli, ve výloze byla porcelánová kráva a á jsem řekl: „Paní, to jste vy.“, když na mě byla hnusná v autě. Pak jsem se jí omluvil a ona mě nemá ráda od té doby. Hm. Nevím proč.

K: A proto je divná. Nebo ještě něco?

L: No, je divná. No jo, furt prostě má, furt proti mně zbrojí prostě. Furt když má nějaký problém, tak za všechno můžu já.

K: A ty to cítíš jako nespravedlivé?

L: Upřímně? Já to mám někde. Já jí neřeším.

K: Je ti to jedno.

L: No když je na mě hnusná, tak se jí vytleším do ksichtu a jdu. To nemá cenu se s ní zahazovat prostě.

K: No a co na to táta, že nemáte hezký vztah?

L: Ona se před tátou přetvařuje. On když tam táta není, tak na mě vyjede, jinak hraje, jakože se ke mně chová docela slušně. Taky už někdy vyskakuje před tátou, ale já to neřeším.

K: Jo, takže táta tyhle situace nevidí.

L: Některý ne, většinou ne. Když je pryč, tak...

K: A říkáš mu to třeba?

L: Ne. Já si řeším problémy sám. Já si řeším ale všechny problémy sám, úplně, skoro teda. 95% problémů si řeším sám, prostě.

K: Jak to mám chápat? Řekni mi nějakou situaci třeba.

L: Situace. Třeba příklad, jakože byl jsem na jedné škole, že jo, tam jsem se porval s dvěma pleškama, že jo, snažili se, potom před školou mě jich čekalo osm, že jo. Já jsem to neříkal. Já jsem si to prostě v pohodě vyřešil a jsem tu. Poprvý jsem utekl, protože to, že jo, bych dostal (smích), oni měli dva metry, takovýdle ruce všichni. To bylo poprvý. A podruhé, potom, když čekali znova jsem prostě neváhal, kámoš řekl prostě, že to takto nenecháme, tak ve dvou jsme šli proti osmi. Blázen, ty jo.

K: A jak to dopadlo?

L: Ale on ten kamarád, on je psychopat tak trochu, by se dalo říct, jakože je blázen, protože on v patnácti letech měl ruku jak já předloktí tady a teďka má ruku jak já letko. To je, on dělá, jestli znáte bojovej sport MMA, tři roky dělá MMA, trenéra, tři roky trenéra, předtím dělal ještě trenéra boxu a thaiboxu a ještě dělal vyhazovače a osobní ochranka.

K: A on je tak starý jak ty?

L: Ne, ne, ne, ne, ne. Jemu je čtyřadvacet, pětadvacet. To by nemohl dělat trenéra ani tohle, že jo, nemožný.

K: A tak co s těma pleškama?

L: Přijel, vystoupil z černýho auta velkýho co měl od tý firmy, že jo, Hammer. (Smích) Vylezl, jestli mají nějaký problém prostě, že jo, on měl samozřejmě jakože jako sekuriták pistol, teleskop, že jestli mají nějaký problém a oni, že „Ne, ne, ne, ne. V pohodě.“, nastoupil zpátky a jeli jsme. A už si pak nedovolovali.

K: Takže takhle si řešíš problémy sám.

L: Jak říkal kamarád, že by mě vodtat' vysvobodili, říkali, že mě tady vodtat' vytáhnou. Že jejich kamarád jeden je policajt, že jo, si od něho půjčí policejní auto, uniformy, přijdou sem a unesou mě, ukradnou prej. (Smích)

K: Takže když přijedu příští týden a ty tady nebudeš, tak už tě unesli.

L: Tak už mě ukradli, no, no, no, no, no. Ale víte, co je smutný? Že oni jsou fakt blázni a oni jsou toho schopni ty dva jako. Ten jeden má Felicii, že jo, tán má takovej dle klakson k parníku. Když tam trénují na přechodu důchodkyni, tak to je taky sranda, že jo. (Smích) A ten má v tý Felicii rovně vejfuk, že mu to jakože střílí plameny, laďák že jo, vejfuk, když to rozturuje na osmtisíc otáček, protože má benzínu, že jo, začne střílet půlmetrový plameny z vejfuku. (Smích) Fakt blá... magor.

K: Takže ty máš takový kamarády...

L: No, no, no, to je hasič.

K: Jo, takže když vystřelí plameny z výfuku, tak si pak rovnou uhasí to auto.

L: Ne, to je v pohodě. To je nachviličku, to udělá p a hned, v pohodě. A ten druhý, ten druhý ten má Cleo, starý ještě, jsme jeli a ten hasič, jsem seděl vedle něho, jsme jeli prostě jakože z legrace že ubrzdí, tak otevřel dveře, dal nohu na zem, normálně na silnici, začal brzdit. (Smích) Blázen. To je u nás normální.

K: Takže se hodně bavíte.

L: Jo, jo, jo, jo, jo, jo. A nejlepší je třeba, když jedeme ve dvě ráno po .....a děláme prdel s autama kolem. Já neřídím samozřejmě, že jo, ale chápete, takový ty srandičky, jakože se tam honíme po Pradubicích, když je prázdný místo, když není žádný provoz, samozřejmě že jo, kolem Pardubic. Jedou dvě auta a ten jeden se snaží zkřížit cestu a ten co jede odzadu, že jo „Dobře, když do něj naboříme, tak je úplně jedno.“. On má totiž Ladu, starý auto, a ten když, to auto někdo zničí, veme kladivo, spraví to všechno kladivem, takže v pohodě. Fakt, no. Stačí kladivo, šroubovák, flaška s vodou a v pohodě.

K: No a říkal si, že rodiče jsou rozvedeni. Žiješ s mámou?

L: Jo. No oni se nevezali, oni jsou od sebe, nikdy, jsem nemanželskej syn. Mámin manžel je voják, u armády, slouží třidvacet let, s tím vycházím úplně v pohodě.

K: A s mámou si říkal...

L: S mámou se občas hádáme, ale to je jakože, hádky taky tak trochu občas a potom se tomu zasmějem, že jo.

K: Takže vztah s mámou taky dobrý.

L: Jo, docela jo. Ale fakt někdy se hádáme hodně.

K: Na čem se třeba hádáte?

L: O kravinách. Že mám údajně bordel v pokojíčku. Není pravda, že jo, mám všechno řádně uklizený. (Smích) Ne, jako občas to mám srovnaný, že jo, občas tam mám bordel, no. Občas, že jo, v uvozovkách.

K: No a jak taká hádka zvykne dopadnout?

L: No uklidím si to, nebo někdy mám zaracha, beztak někam vedjedu a pustí mě ven, že jo. To je úplně jedno.

K: No a jí je to jedno, nebo jak to probíhá?

L: Řekne mi, že mám zaracha, to jí vydrží tak den, maximálně dva, pak mě pustí ven, protože se mnou je to doma k nevydržení. Já hučím tak dlouho, dokad' mě nepustí.

K: Jo, takže dokud ti neřekne, že můžeš jít ven, ta nejdeš.

L: No, no, no, no, no, no. Já: „Můžu ven, můžu ven, můžu ven, můžu ven?“ Ona: „Ne. Ne, ne, ne, ne!“ A pak: „Prosím tě, vyadni!“ Když mě někde nechtějí, tak tam předse nebudu, že jo.

K: No a jak často se vídáš s tátou?

L: Jednou za 14 dní o víkendu tam chodím a jinak docela často. I přes tejdén se vidíme a to... Já sednu u nás, kde bydlím s mamkou, před barákem na autobus jedu tak trolejbusem, autobusem 15 minut, vystoupím, vrátím se 10 metrů zpátky, 20 a jsem u táty, že jo, takže v pohodě.

K: A kdy tam tedy chodíš?

L: Vždycky se domluvíme. Občas mu udělám taký překupko že se tam přijdu podívat, že jo.

K: A to on je rád...

L: Jo. Třeba párkrát nebyl, ale to je jedno už. (Smích)

K: Proč nebyl?

L: To je jedno. (Smích) Jsem vyrušil při chvilce soukromý.

K: No a byla u tebe i dřív nějaká trestná činnost?

L: Ne. Nikdy. Jakože jestli jsem měl už nějaký přehřešek u policie?

K: Třeba.

L: Neměl. Akorát teda jsem se pokoušel si vydělat peníze tím, že jsem prodával marihuanu. Ve finále mě ještě okradli. Jsem se na to vykašlal.

K: Jak se to stalo?

L: Jsem to měl v batohu a oni mi to čmajzli.

K: Jo. A to byli nějakí..

L: Retardi.

K: No jo, ale byl to někdo, kdo věděl, že to máš v batohu?

L: No. Já jsem jakoby zásoboval půlku školy, no.

K: No a zjistilo se, kdo to byl?

L: Ne. O přestávce jsem šel prostě to a nevím. To mohl bejt kdokoliv, že jo. Neřeším.

K: A pak si to už niiak neřešil?

L: Ne. Kecám půlku školy, půlku třídy. Takže někdo ze třinácti, nás bylo třicet, že jo, takže...

K: A řešil si to nějak, ptal ses jich?

L: Ne, ne, ne. Protože bych z toho měl ještě průser, že jo.

K: Tak oni věděli, že prodáváš, takže..

L: No, ale mohli by to na mě kecnout, že jo.

K: A jak dlouho to trvalo?

L: Jak dlouho jsem to to? 14 dní, no, pak mě okradli. (Smích) Ve finále jsem ještě prodělal. Asi litr, minimálně.

K: Štve tě to?

L: Ne.

K: Je ti to jedno?

L: No. Až zjistím, kdo to je, tak to vyřeším, že jo.

K: No a jak to vyřešíš?

L: Ty, ty, ty, ty, ty, že jo. (Smích) Možná trošku jinak, možná, ale to zas ne. Prostě mu řeknu jestli mi to dá, když mi to nedá... ale to už je rok, to už nemá cenu se k tomu vracet.

K: Takže to už si myslíš, že už ani nezjistíš.

L: Ne. Ledaže by přišel prostě férovo, hele ....., byl jsem to já, ale... Já bych nic takového neudělal, já nevím, proč jsem to udělal u toho táty.

K: Takže ty jako nevíš, proč jsi to udělal?

L: Ne, není.

K: Byl to jenom takovej impulz, když jsi uviděl ty prachy?

L: No. A já jsem si koupil, hlavně, hodně silný auto. Bavoráka a Mondeo. Forda. A ten Ford, ten jel na trojku stopadesát, že jo, takže...

K: A jezdil jsi s obouma?

L: To jedno mi chcíplo na křižovatce teda. Ono byla vybitá baterka, takže...

K: Co jsi s tím pak dělal?

L: Jsem to tlačil. Ono to nebyla křižovatka, ono to je jakože Y-čko, že jo. Máte řidičák?

K: Mám.

L: Máte, takže máte Y-čko, jakoby křižovatku, že jo, jakože se spojuje a mi to tady chcíplo, jsem to musel odstavit a jet zpátky zpátky sem. Náhdera, když to ve dvě ráno tlačíte, ve tři.

K: Tak to aspoň není takovej provoz.

L: No, to je bomba. Policajti, úplně úžasný.

K: Jo a ty ses nebál, že tě chytanou policajti bez řidičáku?

L: Ne. No on by to kámoš vyřešil, mám toho známého policajta. No, jakože to zas, na to jsem nespolehl, ale prostě. Co jsem říkal, není něco správně v hlavě, že jo, ale teďka jsem byl jako v klidu.

K: No a co si myslíš, co by se bylo stalo, kdyby ti na ty prachy nepřišli?

L: Nic, já bych se stejně přiznal. Tátovi ale jenom, ono to našla u mě máma. Prachy, telefon. A klíčky od aut, od obou u mě našla.

K: Takže jako první to věděla máma.

L: Mhm. Ona tam našla aj velkej techničák, malej techničák, pojistku, všechno.

K: A jak to vypadalo, když to našla?

L: Ona šla ve dvě ráno se napít, ne, to ne, kecám, v půl jedný, v půl jedný se šla napít, najednou, oni mají ložnici tady, já mám pokojíček tady, že jo, prochází se přes chodbu do obýváku a to, šla se napít, viděla, že tam nabíječku, že svítí, se podívala, nověj mobil, pak se podívala pod polštář, jakože měla nějakěj tuch, že jo, tam byly klíčky, jakože v takových těch deskách, jak jsem měl takový ty průhlední jakoby, ale s tou s tím knoflíkem tam, asi víte, no, tam byly ty desky, že jo, peněženku otevřela, tam našla prachy.

K: Kolik jsi měl u sebe?

L: Sedm, osm.

K: Dolary nebo už české?

L: Českéjch. Kdyby mi našla osm tisíc dolarů, tý jo. Upřímně, snažil jsem se to ze začátku nějak okecat, ale pak jsem se přiznal, prostě.

K: Takže tě ještě v noci vzbudila...

L: No ona mě vzbudila tím, jak mi hrabala v těch věcech, že jo. Jsem se otočil, „Co je?“ , že jo a „Vysvětli mi tohle, tohle, tohle, tohle!“.

K: A jak ses to snažil okecat?

L: Že jsem si to vydělal a takovýdle, že jo. A řekl jsem, že to jsou kamarádů, že si to u mě nechali schovaný.

K: A ona tomu neuvěřila...

L: Uvěřila. No, ale pak, ten mobil když zjistila, že ta SIM karta tam, že je moje, tak to bylo divný, že jo.

K: A pak ses přiznal?

L: No, no, no, no, no, no.

K: No a co bylo dál? Další den volala tátovi, nebo...

L: Ještě, no ještě řešilo se to asi do půl třetí a o půl třetí vzbudila tátu.

K: No a pak co, táta přijel, nebo...

L: Ne, on přijel, on byl na cestě do Budapešti, že jo.

K: A táta si nevšiml, že mu chybí tolik peněz?

L: Měl v trezoru.

K: A nedíval se tam předtím...

L: Asi díval,ale nepřepočítával si to. Ono tam byly dolary, eura, české, že jo.

K: Takže ty jsi nevezal všechno, co tam bylo.

L: No. Zlomek. Malej zlomek. Ale stejně prostě, jakože, jsem debil. Přiznám si to. Postižený. A proto jsem tady. Já jsem sem šel zčásti dobrovolně, jak jsem říkal. Asi teda.

K: Pokud to já znám, tak dobrovolný pobyt v diagnostickém ústavu je v uvozovkách dobrovolný. Dobrovolný ze strany rodičů, ale nedobrovolný ze strany klienta. Takže ty jsi taková výjimka?

L: To ne, to bylo nejdřív dobrovolný než to moje paní kurátorka dala k soudu, na mě udělala podfuk.

K: Jakej podfuk?

L: No jakože říkala, že to bude dobrovolný, že to první polehčující okolnost nebo takovýho, že jo, a ona to dala k soudu a na, oni jsou tady dvě, ústavku a ta druhá je, ústavní péče a p, p, p, p, podmínka snad, nebo co. To je jedno. No, totiž, tři tejdny tady asi budu. Čtyři až osm, ale může se to až zšestinásobit.

K: Jo a to podle rozsudku toho soudu..

L: No, jakoby. Uvidíme. Já budu mít ještě trestní stíhání za to, co jsem udělal.

K: Jako za ty peníze...

L: Mhm.

K: No a ta kurátorka ti slíbila, že jestli půjdeš dobrovolně, tak to nepůjde na soud?

L: Co, ten trestný čin? Ne, ne, ne, ne, ne. Že mi to pomůže u soudu potom, ale ono to bylo, že ještě jsem měl problém v tý škole, byl jsem za školou pár dní, takovýdle věcičky hezký. Jsem průserář, že jo.

K: No, ale tak ty si s tím musel počítat, že to půjde k soudu.

L: No. Ne, já jsem nepočítal s tím, že půjde k soudu to od té sociální pracovnice, té kurátorky u nás v ....., že jo. To jsem s tím nepočítal.

K: Jo, takže skrz tu policii by to k soudu stejně šlo, ale nemusela k tomu ta kurátorka přispívat?

L: Asi jo. Já nevím. Ne, já to neřeším už. Už je to za náma, už se stalo co se stalo a tak je to jedno. To bych tady byl ještě dýl, kdybych měl jakoby kdyby mě někdo udal za ublížení na zdravý nebo tohoto, že jo. Protože u mě to bylo jednu dobu na denním pořádku pomalu.

K: Že si jako někomu..

L: No, ne, že jsem někomu ubližoval, že jsem napadal jak říkám, s těma kamarádama a ty holky a takovýdle, to byla taková partička debílků, s prominutím, kteří si dovolovali na kamarádky moje, tak tak jsem skočil.

K: Jo a to bylo často...

L: No, to byla partička osmi kluků a tehdy jinou kámošku, nebo i tu stejnou prostě ošahávali, otravovali a podobně. Mlátili jí taky.

K: A kámošky přijeli za váma nebo za tebou anebo vy jste to viděli?

L: Já s kámošema mejma? Dva případy jsem viděl, zbytek mi to řekla kamarádka, hodně dobrá, beru jí jako ségru pomalu, řekla, tak jsem zakročil prostě.

K: A to bylo kdy, tohle období?

L: V létě.

K: No a co ty a škola?

L: Já jsem student, že jo, samozřejmě vzornej. (Smích) Ne, jsem na třetí škole, protože z první, to byla ta strojární, pak jsem byl na plynárenskej instalatére se učit, tam kvůli chování, že mám poruchu ADHD, poruchu pozornosti, hyperaktivita a podobní blbosti, tam kvůli tomu a nešlo mi to, praxe, pak jsem šel na kuchař čišníka teďka, praxe na dvojku, škola problém zase, že jo.

K: A jaké jsou ty problémy ve škole?

L: Jsem byl za tou školou, ta spolužačka, pak jsem takhle mlátil hlavou o lavici a podobně. Pak jsem poslal učitele někam, když jsem měl v matematice pravdu, na tabuli tam napsal, že 50 kilo je 5 tun, že jo, což je kravina, jsem ho opravil, samozřejmě se se mnou začal hádat, že mi dá facku. Říkám, tak jo, že jo, pak jakože, jestli chce jít ven, tak jdem ve, že jo, před třídu. Mě tam dal facku, byl to bejvalej voják zase, že jo, bych mu stejně facku nedal, protože by mě potom zabil (smích) a jsme šli do třídy, nechtěl jsem nikomu nic udělat, tak jsem prostě sám začal mlátil hlavou o lavici.

K: Jako ze vzteku?

L: No.

K: Z toho, že jsi mu to teda nemohl vrátit?

L: No. Protože on mi nemá co dávat facku, že jo. Když mi dá, tak já mu můžu vrazit taky, že jo.

K: A to s tou fackou si někomu říkal?

L: Ne. Já se, pokud se vrátí do té školy, bude mě srát ještě chvilku, tak mu to třeba někdy vrátím.

K: A ta škola tě baví?

L: Jo, praxe hlavně.

K: A baví tě to víc než ty školy předtím?

L: To jo. Beztak nejvíc by mě bavilo automechanika, já miluju auta. V těch autech velkých, že jo, samozřejmě.

K: A chtěl by sis po škole ještě udělat automechanika?

L: No, budu vařit na kapotě.

K: No a teda praxe tě baví, škola ne, co tě na ní nebaví?

L: Matikář je teplouš.

K: To je ten stejný matikář s tou fackou?

L: Jo. No, taky buzík trochu. Přiteplenej. Takovej hlas měl. On byl z Moravy a říkal: „Podejte ty obe ruky.“, místo „ruce“. Blbec no prostě, furt měl kecý nějaký, jenom „Půjdem k řediteli!“, já: „No tak jdem.“, že jo, šel na schody jenom a jsme se vrátili zpátky, protože ředitel byl na mý straně ve finále, že jo.

K: No a matiku nemáš rád jenom kvůli němu nebo...

L: Já jsem měl rád matiku, ale kvůli tomu teploušovi ne.

K: Jo takže kdyby se třeba vyměnil učitel, tak by to tylo dobrý?

L: No.

K: No a ještě jsi mluvil o tom, že tady se ti nelíbí to oblečení a tohle...

L: No. Vždyť se na to podívejte, vždyť v tom vypadám jak teplouš, jak kdybych vyšel z basy, ty jo.

K: A v čem ti přijde ten režim přísněj?

L: Ve všem. Kouřit můžem jenom pět cigaret za den. Jenom. (Smích) Ven nemůžem, jen občas, prej. Ten jeden vychovatel, nějaký divnej trošku. Prostě ani smát se nemůžem na pokoji po večerce, že jo. (Smích) Jsme dělali kraviny včera. Já jsem takovej veselej člověk furt. Já jsem tady zavřenej a je mi to jedno. Jakoby.

K: Je ti to jedno.

L: No, někdo je z toho smutnej, na prášky, já jsem vysmátej furt. (Smích) To je dobře, na druhou stranu. Já jsem přivedl dobrou náladu. Já bych šel klidně i do basy, mně by to nevadilo. Na vojnu chci jít. Pokud se zavede, tak chci.

K: Tak to můžeš jít i dobrovolně, že jo.

L: Můžu? Já pudu!

K: No to je hezký, teď bude, že slečna psycholožka tě promluvila..

L: Slečna psycholožka mi doporučila, tvrdila, že můžu jet. (Smích) Mí poradila, že sám můžu jít dobrovolně na vojnu. To ne. Teďka podívejte se na ty kluky někteří v týdlectý době, jsou takový hahahahaha, takový trošičku, chápete, přihřátí. Chovaj se jak zženštilí.

K: A to ty nemáš rád.

L: Ne.

K: A ještě jsem se chtěla na něco zeptat a zapoměla jsem.

L: Ale klidně se můžete ptát slovensky, já jsem chodil se Slovenkou, takže něco málo budu rozumět.

K: Jo, tohleto jsem chtěla, na ty holky se zeptat.

L: Nooo. Ale to už bylo tenkrát, to je třičtvrtě roku zpátky, že jo. To byla valentínská taková láska, jakože. Že jako dva měsíce nebo jeden. No, já nejsem jak kamarád, ten, ten, ten, vyzval holku až po Vánocích, aby jí nemusel kupovat dárek jako, magor. Prej „No to, já za ní budu utrácet.“. Vy jste tady z Prahy?

K: Ne. Žiju tady 4. rok.

L: No ale jako bydlíte tady.

K: Jo.

L: Bydlíte někde na kolejích?

K: Nebydlím na kolejí, bydlím v pronájmu. Ale vraťme se k těm holkám. Protože mluvíme o tom a ty chvíli mluvíš, pak se tomu vyhýbáš.

L: No, no, no. Protože to je trošičku (smích), by se vám do tý práce nehodilo, si myslím moc.

K: Tam se hodí úplně všechno.

L: Úplně všechno?

K: Úplně všechno.

L: Úplně všechno? Takže chcete vědět i detaily.

K: To zas jako řekneš co chceš, ale bude se tam hodit všechno, co řekneš.

L: No hodně, jakože kamarádek, že jo. (Smích) Na pondělí, na úterý. (Smích) To zas ne.

K: Takže to máš nastavené hodně sexuálně.

L: Ne, to zas ne. Jakože občas, jak kdy. Ale ne, to zas ne.

K: No a ta holka, se kterou teď chodíš. Jsi do ní zamilovanej, nebo jak to je?

L: Jo.

K: Takže chtěl bys, aby to vydrželo dlouho.

L: Jo. A kdo na ní šáhne, tak mu zlomím nos. Když jí někdo zlomí srdce, já jemu nos. To je vztah nevztah jakoby. Ale, na 99% jakože jo, že jo. Ještě jsme si to neřekli jakože tohle, že jo, sice já hodně...

K: Jo, takže ještě jste si neřekli, že odted' spolu chodíte.

L: No, že jsme si ještě neřekli tohle, že jo, ale jo. Takže až přijedu tak že na 100%, že jo. A do tý doby dokad' někdo, no do tý doby dokad', když tam někdo něco udělá, tak si to s ním potom vyřídím.

K: Vypadáš, že se na to těšíš, že by jsi si to s někým vyřídil.

L: Ne, to ne, tak jako jenom taky takový frajeři, kteří tohle, že jo.

K: A odkad' tu holku poznáš? Jo ze základky jsi říkal. Chodila s tebou na střední taky?

L: Ne. Akorát se mnou jezdila autobusem. Já jsem ten kluk z autobusu, že jo, samozřejmě, jak bylo na internetu. To byl takovej dočervena.

K: No a co ta holka předtím, před kterou ses chtěl vytáhnout v tom autě?

L: No. Ještě v tý škole, před toudlectou.

K: No to byla ta ve škole a pak byla ta v tom autě.

L: V tý škole to bylo tak trošku sexuálně jakoby, že jo, prostě kamarádi s výhodami a tamta, to byla taky takový napůl, napůl, napůl citově, napůl fyzicky. (Smích)

K: A ona to brala stejně jako ty?

L: No. No, jsme mladí, si máme ještě užívat, že jo.

K: Jo. Ale ona nevěděla, že ti je 16.

L: Ne.

K: Kolik si myslela, že ti je?

L: To nevím, neptala se mě na to. Neptala.

K: Jo, takže si myslela, že ti je víc. Nebo nemyslela taky...

L: No. Ne, to zas ne. To by zas se mnou nesedla do auta. Jakože sedla, ale nedovolila, abych to auto rozjel.

K: A jí se to líbilo? Jako celý ten výlet a tohle.

L: Jo, jo, jo, jo, jo, jo. Byli jsme sami na parkovišti jako, chápete. Zadní sedačky se dají sklopit. (Smích)

K: A neptala se třeba, odkad' máš auto?

L: Ne.

K: Nezajímalo jí nic.

L: Ne. Taková porno kára to byla.

K: A to byla jediná holka, před kterou ses vytahoval s tím autem?

L: Já jsem se jakože nevytahoval, to bylo takový jako romantika, že jo.

K: To já jsem to nemyslela špatně..

L: No jasný. Takový chlubil, pochlubil jsem se. Ne, jako, dvě byli celkově. No a ještě jedna. A to už nebylo v tom autě teda, to zas ne, švédská trojka ještě ne. (Smích) A ne s ní jako.

K: A to nebyla ta stejná, se kterou teď chodíš?

L: Ne. No tak tři, dobře.

K: No tak těch holek je hodně.

L: Těch je hodně.

K: Dobře, tak já si myslím, že už by to bylo všechno, mně už nic nenapadá, na co bych se ptala... Tak jestli by jsi nám chtěl ještě něco sdělit..

L: Napište to tam taky do tý práce, že vám to sluší. No, napište to tam, že to vzkazuju.

15.4. Interview s respondentem č. 4

K: Tak mi například řekni, jak jsi se sem dostal.

M: Tak já jsem se sem dostal hlavně na základě toho, že jsem hulil trávu. Máma zjistila to, že prodávám marihuanu a naštěstí se neprovalilo něco dalšího, co jsem vyváděl, což byly rvačky pouliční, zneužívání bojového sportu a takhle a prodej pervitinu.

K: Pak na to máma přišla, na to hulení teda jenom...

M: Přišla jenom na to hulení, o tom, že hulila trávu věděla, to jí až tak moc nevadilo, ale potom jsem začal mizet a vrátil jsem se třeba za pět dní a už se o mě začala strachovat. Takže takhle začal celkově ten problém.

K: Jak to pak pokračovalo?

M: No, pak to pokračovalo tím, že máma začala hrot, že mě pošle sem, do past'áku. Tak jsem z toho měl srandu, akorát jsem jí fakt nevěřil, že by to udělala. Pak jednoho dne už jsme sem došli jakože na pohovor, jak to tady chodí a takhle, už jsem pomalu tomu začínal věřit a potom další měsíc nic, nic, už máma říkala, že mě sem pošle takže nic se nedělo a potom už to vyvrcholilo do takového stavu, že kdyby se domů nezval pan Němec, tak vlastně už by jsem šel na předběžný opatření a neměl už bych to dobrovolně.

K: Co to znamená, do takového stav, co se stalo?

M: No, já jsem zase nepřišel domů, protože jsem už byl v takovém stádiu, že jsem nesměl chodit ven a já sem utekl z domova přes noc a šel jsem na diskotéku. Vrátil jsem se jenom třeba ve dvě odpoledne. Takhle to trvalo třeba celý víkend, no. To už byla ta poslední šance. Už jsem si to, pohnojil už úplně.

K: Pak se máma rozhodla?

M: No, pak už se rozhodla, že mě sem dá.

K: A jak jsi to vnímal?

M: Já? No, tak ze začátku jsem to bral jak hroznou nespravedlnost vůči mně, ale potom jsem si to uvědomil tady za tu dobu, co jsem tady strávil, že vlastně, teď už když jsem byl doma, tak už jsem mámě poděkoval, že mě sem poslala, že jsem si to uvědomil, všechno co jsem dělal a už s tím nechci mít nic společného. Že aspoň v něčem mi to pomohlo.

K: Jak dlouho jsi tady?

M: Já jsem tady měsíc.

K: A říkal jsi, že za těch šest dní pojeděš domů.

M: Za šest dní pojedu domů. Úplně.

K: A jak se těšíš?

M: Těším se už šíleně. Hlavně na přítelkyni, na tréninky a kamarády. Už je to neskutečná radost, no. Se dostanu konečně ven.

K: Kolikrát jsi byl za ten měsíc doma?

M: Teď jsem tam byl poprvý. Na víkend jsem tam byl. Jsem měl samostatnou vycházku jakože na 6 hodin, jsem se tam zdržel tak 4 hodinky.

K: Jaké to bylo?

M: No, máma už byla šťastná, viděla obrovskou změnu, že vlastně už jsem pochopil, o co šlo. Proč mě sem posílala, měla z toho obrovskou radost.

K: A setkal jsi se i s přítelkyní nebo s kamarády?

M: S tou jsem se viděl taky, máma říkala, že ze mě má velkou radost, že předtím se vlastně bála, abych jí nestáhnul do toho, co jsem dělal já a teď už mi sama řekla, že by byla ráda, kdyby s náma byla třeba i na Vánoce. Jako jedna velká šťastná rodinka.

K: Tak to je dobrý, ne?

M: To už je. Jenom že, to asi nepřejde u jejich rodičů.

K: Tak mi povídej ještě něco o tom, co jsi dělal.

M: Já? No tak ono toho bylo docela dost. Naštěstí, vždycky jsem byl trochu přebranější jako policie a vždycky jsem tomu dokázal uniknout z nějakých 200 případů co se stalo, no. Vždycky jsem tomu unikl. To šlo hlavně o krádeže drog mezi partama nebo rvačky, takoví gangovskí, plánovaní a takhle, no. A toho bylo celkem dost. Potom už jsme si trochu hráli už i na mafii, ale od toho už chci být co nejdál.

K: Co znamená hrát se na mafii? Kolik ti je let?

M: Mně je 17. No, že jsme měli takovou skupinku kluků, kteří už třeba byli ve vězení a takhle a já jsem se s nima držel. To bylo třeba, že už kluk dlužil někomu jinému peníze, už to bylo docela dost peněz, to už šlo do takového stádia, že ho třeba přivázali za auto a tahali jsme ho za autem na kouli a provazu, no, za nohy.

K: A ta policie na tebe nikdy nepřišla?

M: Ne. Vždycky mě kamarádi podrželi a nevzali mě sebou do toho. Takže já vždycky z toho vyplul s čistým štítem.

K: Tak to byli dobří kamarádi.

M: Podrželi mě, no. Teď už zase jsou ve vězení, polovina z nich.

K: To stihli za ten měsíc?

M: No. Nějak tak.

K: No a říkal jsi, že máma přišla jenom na tu marihuanu, na nic jiného. A teď to už ví?

M: Neví. To ani nechci, aby to, hlavně, zjistila. Protože to bych asi nedopadl moc dobře, a to bych asi letěl z bytu, po těch zkušenostech s mojí sestrou. Která ale taky docela dost ve drogách, no. Takže to byla asi jedna z hlavních příčin, proč jsem s tím začal, protože jsem odmalička slyšel od sestry, jaké to je skvělý a takhle.

K: Jaký he rozdíl mezi tebou a sestrou?

M: No tak tam byla asi největší nespravedlnost to, že sestře to vždycky prošlo, ta fetovala tři roky už vkuse, docela dost tvrdý drogy a nikdy to máma nějak neřešila, vždycky to nechala být a mně vlastně přišla jenom na trávu a to byl je z dost velkých důvodů, proč jsem hlavně tady. Takže jsem to bral jako docela dost velkou nespravedlnost a hodně jsem se tím hájil.

K: A věkový rozdíl je jaký mezi vámi?

M: Věkový? 6 let.

K: A to, že si viděl tu sestru brát drogy, tak to tě nakoplo s nimi obchodovat?

M: No, taky to byl jeden z důvodů no. Předtím zezáčátku. To už je pár let zpátky. Mí ségra s tím dokonce i trochu pomáhala, se sehnáním marihuany a takhle, od větších dodavatelů. Ale to už naštěstí jsem se potom od toho odstříhl, že ségra už to ani nechtěla dělat, protože to začínalo na malejch množstvích a končilo to na čtvrtkilu. Takže to už do toho fakt nechtěla chodit, protože to už bylo docela dost velký riziko, kdyby se něco takového provalilo.

K: Ségra to teda nechala tak. A tys do toho šel dál?

M: Já jsem do toho šel. Potom už jsem teda měl jediné hrůzu z toho, že jsem s tím obchodoval a nosil jsem to i do školy. A jako občas už tam byli i záťahy od policie na skříňky a takhle a já ve skřínce měl deset gramů pervitinu a v tašce od baťo 250 gramů marihuany. Takže z toho jsem už byl trochu... (Smích)

K: A tvoji skříňku teda neotevřeli?

M: Ne. Naštěstí ne. Díkybohu. To bylo jediný štěstí.

K: A nebyl nikdo, kdo by to na tebe řekl?

M: Ne. Vždycky kluci podrželi a já mám docela štěstí takhle zatím ještě na lidi. Takže jsem byl rád docela, mě nikdo nikdy neprásknul v ničem.

K: A kolik ti bylo, když to začalo?

M: To začalo tak v patnácti, no. Ten prodej marihuany a vlastně to došlo od loňského až do todletoho roku do sedmnácti mi to došlo až do toho, že jsem byl největší dodavatel marihuany na celém sídlišti. Takže jsem z toho měl hezký peníze už mě bavily hlavně ty peníze, že jsem furt z toho měl vidinu, jsem z toho měl dost peněz, ještě doteďka je mám doma schované z toho, ale jako, vyždímalo se z toho docela dost.

K: A drogy jsi i konzumoval, nebo jenom i prodával?

M: Taky jsem je konzumoval, no. Marihuanu hlavně a potom když jsem byl v nějakých depresích nebo něco, tak jsem si občas dal něco silnějšího, jako byla extáze, pervitin, takovýdle věci.

K: A co ti kamarádi? Ta parta?

M: Kamarádi. Jak kteří, já jich mám docela dost a většina z nich hulí marihuanu a ostatek je většinou ještě starých, protože to jsou kluci, kteří s náma choděj třeba na tréninky a nic většinou neberou, nebo když tak, tak občas, jednou za tři měsíce na nějaký party si daj nějakou extázu.

K: Jo. A můžeš mi spíš něco o nich říct?

M: O nich? No tak oni taky občas mě do toho stahovali, čili vždycky to bylo nějaký výmysl a já jsem se do toho přidal, třeba do těch rvaček, jsem slyšel o něčem, že někdo někoho okradl o nějakí drogy nebo o telefon nebo o cokoliv a vždycky byl hned první ten, kdo to odstartovával, že se pojedem pomstít. Takže vždycky to zašlo do nějakého stádia, nějaká organizovaná rvačka.

K: To bylo jako..

M: Jedna parta proti druhý, no. Většinou tak deset kluků oproti deseti, potom už to bylo třeba šedesát na šedesát, jak kdy. A jak, o co se jednalo.

K: A ta parta byla stabilní?

M: To byla stabilní, my máme stabilní skupinu, která takhle jezdí a tam nás je asi pětatřicet.

K: A jak to ta, vypadalo, co to bylo za kluky nebo za holky?

M: No tak to jsou kluci, kteří skoro ve většině případů všichni dělají bojovní sporty a vlastně maj trošku zvednutí ego, takže si chtějí zvedat reputaci, rozšiřovat své obzory u ostatních lidí, že prostě jsme asi nejsilnější skupina z Prahy. Takže takhle to nějak začínalo, no.

K: A jak to pokračovalo?

M: No, pokračovalo to už docela nepříjemným způsobem a to už se nakonec ani mně nelíbilo, když už do toho začali zapojovat zbraně, jak střelní, tak už i lehké, nože, teleskopy a takovýdle věci. A viděl jsem pár nepříjemnejch případů a díky tomu jsem u toho skončil. Když odtamtud odváželi kluky do nemocnic s docela vážnýma poraněním, to už šlo okolo mě.

K: A tehdy jsi se nějak odtrhnul?

M: Já jsem se odtrhnul nějak celkově od té skupiny, od těchle akcí, už nejezdím tak do těch, tak od té doby, co mi bylo těch sedmnáct, no. Od narozenin jsem se od toho tak odtrhnul a říkal jsem, že už toho je dost. Že už jsem rád, že mi na nic nepřišli a že už nechci pokoušet štěstí, protože vím, že jednou by to prdlo.

K: A jinak se s nima setkáváš?

M: Jo, jinak se s nima bavím, jezdíme spolu na diskotéky a takhle. Ale jakože, že bych se s nima zapojoval do nějakých rvaček, to už ne. Oni se rvou furt dál.

K: No a jak to vypadá, když oni se rvou a ty se díváš?

M: No, nedívám, většinou zůstávám radši v tom klubu, vždycky říkaj, ať se jdu přidat, že bude sranda a říkám, že už o to nestojím. Že už to jde okolo mě tyhle věci. Tak oni jdou vždycky ven před klub, tam si zalezou na nějaký neviditelný místo pro policii a tam se porvou.

K: A když ty jsi se takhle odtrnu, tak oni tě ještě berou?

M: Berou mě tam furt, já jsem byl hlavně asi jeden z těch hlavních kluků, kteří tu skupinu založili, takže oni mi jsou docela vděční ještě.

K: A byli jste nějak organizovaní? Jako mě někdo hlavnější slovo než někdo jiný?

M: No tak, jak kdy. Vždycky to řídil někdo, kdo o těch rvačkách věděl nejvíc, věděl něco o těch dalších lidech, ten to prostě organizoval. To jsem většinou byl já nebo ještě další tři kluci z té party. Já jsem z té party skoro byl nejmladší, no. A vždycky jsem jim řešil všechno, nepravosti. Oni jsou starší, třeba devatenáct až čtyřicet.

K: Tak to je zajímavý, že ty jsi je jako tak mladý dal dohromady.

M: No, ono se to tam organizovalo po takovejch malinkejch skupinkách a pak jsme to s dalšíma třema kamarádka vynesli na palži, že jsme všechny ty skupiny co tam jsou po ..... nějakí menší skupinky, že jsme to zorganizovali a to dohromady do jedny velké. A tím to nějak celkově začalo, no. To už jsme začali chodit fandit na Spartu, na chuligány jsme si hráli, jezdili jsme se Spartou na výjezdy.

K: Se tak usmíváš, přijde mi, že tě to bavilo.

M: Bavilo, no. To bylo vlastně skoro celý moje mládí, já jsem si s těma klukama přežil krásných chvil, neříkám, že ne. Taky mě to nějakých necelých sedmnácti mě to bavilo, že jsem s nima jezdil skoro každéj víkend.

K: No a co plánuješ teď, až přijdeš domů?

M: No tak já se chci vrátit zpátky do školy, chci začít zase studovat navázat na původní studium, začít zase zpátky trénovat, chci se vrátit zpátky na zápasy a hlavně to mít doma v pořádku s rodičema, bavit se s nima jako to bylo teď, doufám, že to bude stejný i o víkendu, přijedu na dovolenku, celý víkend, takže doufám, že si to s nima srovnám a bude to jako dřív.

K: Co trénuješ?

M: Já dělám bojový sporty už asi tři nebo čtyři roky. Začínalo to na thajským boxu potom kickbox a teď to střídám jednou za tejdén nebo dvakrát za tejdén box a do toho ještě smíšený bojový umění MMA.

K: A co tě z toho baví víc?

M: No, tak ono spíš to smíšený bojový umění, tam je to všechny styly do jednoho, takže to je asi větší zábava, hlavně tam je velký adrenalin, protože v ringu můžete vylézt z jakýhokoliv místa a v tom MMA to nejde, to vás zavrou do klece šestihranný a odtamtud se nedostanete. Já měl čtyři zápasy no, už. Vždycky jsem byl spokojenej, vždycky mě to hrozně bavilo.

K: Jak dopadly ty zápasy?

M: Já měl dohromady vlastně pět zápasů, jeden v thajským boxu, díky tomu jsem skončil, protože ve třetím kole mně tam protibojovník zlomil tři žebra, takže to byl jeden z důvodů, protože tam byla na prvním zápase přítelkyně a máma a ty se už o mě docela bály, že mě rovnou převáželi do nemocnice. Jsem tam měl docela (???) , že mi to protrhne plíce, takže jsem měl od toho docela delší pauzu, začal jsem s tím kickboxem, což je lehčí takovej styl, že se tam nedělají žádný takový tvrdší kopy a takovýhle věci. A potom jsem se zase vrátil no, když už jsem měl upravení žebra, fungovalo jak to mělo, jsem se vrátil zpátky do klece.

K: A ti kluci se kterýma trénuješ, to jsou ti stejní z té party?

M: To většinou do toho gyму co já chodím, tak to byl vlastně úplněovej gym, kde jsem to zakládal vlastně já a tam začali i díky mně chodit takových pětatřicet kluků. Takže já jsem ta vlastně rozjel byznys tomu majiteli, takže já tam potom už chodil zadarmo díky tomu a bylo tam tak deset kluků z té skupiny no. A jinak tam byli fakt dospělí a já už jsem tam byl povýšenej, že už jsem tam chodil dost dlouho a už jsem měl i zápas, takže jsem trénoval proti chlapům.

K: A měli jste nějakého trenéra?

M: Měl jsem asi čtyři nebo pět trenérů jsem za tu dobu prostřídal a tři z toho jsou dost profesionální zápasníci, jeden z nich je asi náš jediný zápasník, kterej byl na UFC v Americe, což je nejpoblíbenější soutěž toho sportu. Takže tam byl supr trenér, tam byli supr trenéři, supr podmínky, takže to je asi mj nejoblíbenější gym, no, s trenérama.

K: Tam se chceš pak vrátit.

M: Tam se chci vrátit.

K: A co ta škola, co studuješ?

M: Já jsem loni dělal jakoby manažment ve sportu, což jsem fakt chtěl dodělat, to byl maturitní obor, jenomže jsem myslel, jak jsem prodával a takhle, tak jsem myslel, že to zvládnou bez učení, to pak dopadlo, takže jsem vyhořel a letos jsem nastoupil na učební obor na tesaře, takže tam se chci vrátit, no. Chci si dodělat aspoň něco a jestli, pokud to dodělám, což doufám, že to dodělám, tak chci ještě nástavbu, protože bych byl jedinej z rodiny, kdo by neměl maturitu, takže to je aspoň takovej jeden hec. Si potřebuju splnit.

K: A škola tě baví?

M: Jo. Jinak mě bavila, tohlencto je supr, protože máme tejdén školu, tejdén praxe, takže mně to moc vyhovovalo. Jsem mohl aspoň pracovat, ulít se od té školy.

K: A tady chodíš do školy?

M: Tady chodím do školy. Mě naštěstí rodiče a škola mi posílají studijní materiály, takže se tady učím svojí látku a nemusím tady probírat ty zbytečnosti, co tady probírají v té škole.

K: Co třeba probírají?

M: No to jsou látky ze základní školy, protože tady je to smíšený, tady jsou kluci, kteří jsou třeba ve druháku, ve třetáku na střední škole a jsou tady kluci, kteří jsou na základce. Takže tady to musí nějak rozdělit.

K: No a povídal jsi o mamince, o ségře, tak co rodina?

M: No ta rodina se nějak celkově rozpadala za poslední tak čtyři roky. Ve dvanácti mi umřel táta, dva roky na to děda máma si našla nového přítele, kterýho si vzala, takže už je to vlastně otec a s tím bohužel, taky jsem nevycházel, docházelo až na rvačky s ním. Takže to byl taky jeden z dost velkejch důvod, proč jsem tady, protože jsme se fakt spolu neshodovali, že mně se choval jako k nevim čemu,

jako k nějakému odpadu a já jsem to prostě tak bral. Řval na mě, nadával mi a prostě jsem se neudržel, že jsem prostě přišel ještě po tréninku napumpovaný sebevědomím, neudržel jsem se a pár jsem mu jich dal, no. Ran. A to byl taky jeden z důvodů, no, proč jsem hlavně utíkal z domova. To jsem potom říkal i mámě, že kdybych to neudělal, neodešel z domova, tak jsem říkal, bych ho normálně umlátíl.

K: A co na to máma, na ten váš vztah?

M: No tak máma z toho byla pěkně na nervy, to už z nás docela šlela, protože nebyl za asi poslední rok den, že by jsme se nehádali. Pokud tedy nebyl doma, nebo já. Inak jsme se hádali skoro furt.

K: A na čem jste se tak hádali?

M: To byly úplný triviálnosti. Jako třeba to že sem dojedl jídlo, odešel jsem na dvacet, na půl hodinky na počítač a hned na mě přiběhl do pokoje, že jsem neuklidil nádoby a takovýdle věci. Jsem si neplnil svoje úlohy. Tak jak on si představoval.

K: A s tvojí sestrou vycházel?

M: No, jak kdy. Ségry říkali, že mě docela litujou, že s ním musím vyrůstat, protože on sám nemá žádný dítě a on vlastně když k nám přišel, tak mně bylo nějakých třináct, možná dvanáct, když už umřel ten táta, vůbec nevěděl, jak se o mě má, měl starat a doteďka to ani neví. Takže se mnou odmalíčka zacházel jak s dospělým, takže to fakt neklapalo, no.

K: A jak je to teď?

M: Teď se ke mně choval už docela slušně, už jsem to říkal paní psychologce, teď už jsem zase viděl ten jeho obličej a už se mi zase vrací to, že vím, že třeba měsíc to bude dobrý a za dva měsíce je to zpátky. Že co nejdřív do těch osmnácti, tak od těch osmnáctinách nějak okamžitě musím z bytu, protože jinak by to tam nedopadlo dobře.

K: A s mámou jsi si o tom povídal?

M: Jo. Mámě jsem to říkal a ona s tím souhlasila, říkala, že mi klidně nějak pomůže jak psychicky tak klidně i nějak finančně, nějak když tak zajistí, takže doufám, že to bude v pořádku, no.

K: A kolik máš teda sester?

M: Sestry mám tři, dvě vlastní, jednu nevlastní. Jednu mám nejstarší, tý je jednatřicet, ta už teď čeká třetí dítě, má teď nějak mít porod, teď na konci roku, druhý ségře je čtyřadvacet, máme to tak rozdělený různě.

K: A s nima vycházíš jak?

M: Se ségrama já vycházím skvěle. Hlavně s druhou sestrou, která má (???), mám skvělýho švagra, který mi fakt pomáhá, který byl bejvelej boxer, takže s ním jsem chodil na tréninky a takhle, takže s ním je největší sranda. S ním fakt vycházím skvěle i s prckama od něj, od ní, synovcama.

K: A oni už nebydlí s vámi..

M: Ne. Ani jedna.

K: Takže jenom ty bydlíš doma. A řekneš mi něco o přítelkyni?

M: Přítelkyně, no, tak to bylo složitý, na mý narozeniny se se mnou rozešla jedna přítelkyně po dvou a půl letech, takže to byla taková trochu komplikace, že to bylo ještě na mý narozeniny vlastně, takže to jsem se trochu přefetoval až jsem prosil sestru na kolenou aby volala záchranku, že už jsem vyvrcholil do takového stádia, že jsem snad smíchal všechny drogy, které snad jsou. Takže to už jsem se trochu přestřelil a od té doby jsem nějak se upustil od holek a našel jsem si jinou přítelkyni s tou jsem doteďka no, asi dva měsíce a s tou jsem zatím šťastnej, snad ani už víc nemůžu.

K: Jak jste se poznali?

M: Tak ono to začalo na základní škole, jsme spolu chodili do třídy, potom jsem se s ní docela dlouhou dobu neviděl a potkal jsem jí asi po roce a nějak jsme se začali zase spolu bavit, šli jsme párkrát ven a dali jsme se dohromady.

K: A to bylo nějak po tom, jak se s tebou ta bývalá přítelkyně rozešla?

M: No, asi měsíc, měsíc a půl po tom.

K: A proč se s tebou ta bývalá přítelkyně rozešla?

M: No, ten důvod jsem od ní neslyšel doteďka a bylo to asi nejspíš kvůli tomu, co jsem teda zjistil, asi kvůli jinému frajerovi, no. Starší kluk, devatenáctiletý, auto, bohatí rodiče, takže ta holka pro mě jako úplně celkově skončila, no. Potom od toho kluka jsem viděl takové fotky co mi posílal, že se mi to až nelíbilo, to mi posílal ještě další fotky, jak mi rozbije hubu a takhle, takže ta se mnou úplně skončila ta holka, protože jsem jí zmlátil toho frajera.

K: Jo, ty jsi jí zmlátil toho frajera.

M: Nakonec jo. Kvůli tomu ještě aj co mi psal, po těch fotkách co mi posílal, aplikaci cez mobil.

K: Proč ti psal? Ty jsi jí chtěl zpátky, nebo....

M: Asi mě chtěl nějak naštvat, no, i myslel, že jsem nějaký chcípák, bohužel, to dopadlo až do takového stádia, že ten kluk skončil v nemocnici.

K: Jo a chtěl jsi jí teda zpátky?

M: Já jsem jí nějakou dobu chtěl nazpátek, až po tom, co jsem zjistil, že mě vlastně podváděla s tímhleťim klukem, takže ta holka úplně vyhořela pro mě, no.

K: A jak jsi to zjistil?

M: Já jsem to zjistil přes kamarádku, která byla, která je prej její nejlepší kamarádka, tak kvůli tomu už s ní taky skončila.

K: Protože ti to řekla?

M: Mhm.

K: A jak to teda celý probíhalo? Ona se s tebou rozešla, tys to nevěděl s tím druhým klukem, chtěl jsi jí nazpátek...

M: Chtěl jsem jí nějakou dobu nazpátek, třeba v průběhu tejdne jsem to zjistil.

K: Tehdy ti to kamarádka řekla a pak začali ty zprávy?

M: Pak to začlo, no. Celkově. Potom už jsem byl spokojenej teda, když jsem ho dobil, no.

K: A tys ho předtím znal?

M: Já jsem o něm něco věděl a už toho kluka chvilkami znám, že vždycky chodil do takového klubu kam chodím já s kamarádka, vždycky tam dělal strašně ramena. To byl kluk, kterej když s ní začal chodit, tak ona ho donutila, aby začal posilovat, byl pětkrát v posilovni a začal na mě dělat frajera, takže asi nevěděl, co jsem zač, ona mu to asi taky neřekla no a nakonec t vyvrcholilo do takového stádia no, že jsme se potkali na diskotéce, byl ožralej, nafetovanej a to byl konec, no, jeho.

K: A od té doby už jste se nějak nepotkali?

M: Ne.

K: Ani s tím klukem ani s ní? Takže tímto se to nějak uzavřelo.

M: Hm.

K: A co tahleta nová přítelkyně, říkal jsi, že jsi šťastný...

M: Tak to je snad holka po roce a půl, no, možná po těch dvou a půl letech co mě, holka, která mě docela podporuje i v těch bojových sportech. Ta mnula se mnou nechtěla chodit ani na tréninky, ani na zápasy jako podpora moje a tahlenca mi řekla, že se mnou půjde. Teď jsem měl mít pětadvacátýho zápas, ona říkala, že tam určitě půjde zafandit. Když už jsem věděl, že si jdu po docela rychlý K.O. od dvojnásobného mistru světa, jsem měl trošku nahnáno, no, ale chtěl jsem všem dokázat, že bych na něj měl.

K: A jak to dopadlo?

M: No, bohužel nemůžu díky tomuhleťtomu pobytu.

K: Jo, vlastně teď jsi měl jít po Vánocích. A to ty vlastně...

M: Mě už pouštěj patnáctýho, vlastně já jsem měsíc, skoro dva měsíce bez tréninku.

K: No jasně. A jak to snáší přítelkyně, že jsi tady?

M: No tak snášela to docela těžko, psal jsem jí dopisy, aby aspoň nějakou radost z toho měla, já jsem se, bohužel, za ten měsíc co jsem tady nedočkal ani jednoho dopisu od ní, jsem měl trochu nervy na ní, ale tak minulej týden jsem se už s ní konečně viděl, teď u mě bude celý víkend, velkou radost z toho mám.

K: A víš, proč ti nenapsala?

M: No, už jsem to nějak pochopil, že nějak jí to táta zakazoval, díky tomuhlectomu pobytu, ten na mě byl docela dost naštvanej, že si o mně udělal trochu jiný mínění, si myslel, že jsem slušnej kluk, co tady dělá bojovní sporty, takže nějak tak, no.

K: No a jak to bere ten její táta, nebude mu vadit, že třeba ...

M: No tak on bude rád, protože jsem mu slíbil, on dělá taky bojovní sporty, její tatínek, strejda, tak říkal, že spolu někdy zajdem na trénink.

K: Takže už máš oduštěno.

M: Už mám oduštěno.

K: A tahleta přítelkyně věděla, co děláš?

M: Ta to věděla až po nějaký době. Jako ze začátku moc nevěděla, ta to věděla akorát nějak na základce to začínalo s tou trávou, jsem prodával a ona vlastně bydlela na tom stejným sídlišti jak já. Takže o tom, co jsem dělal potom už nevěděla. A už jsem jí to všechno řekl, už jsem si s ní ovšem promluvil, takže o všem ví.

K: A to jsi jí řekl ještě předtím, než jsi sem přišel?

M: Jo.

K: A už jsi věděl, že sem půjdeš?

M: To už jsem věděl. No já jsem sem šel dobrovolně, kdybych sem nešel dobrovolně by to trvalo tak týden a šel bych neopředené opatření.

K: A ta přítelkyně předtím to věděla?

M: Ta to věděla. Ta vlastně taky požívala občas nějaké drogy, takže nějak tak.

K: Takže nebyla nějak proti.

M: Ne.

K: Podporovala tě v tom?

M: Tak to moc ne, byla trochu nerada, že to dělám, ale tak nějak jí to závratně nevadilo.

K: No a říkal jsi, že s tebou nechtěla chodit na zápasy. Takže jí vadilo víc to, že se rveš venku?

M: To jí vadilo víc.

K: Bála se o tebe?

M: No. Docela se bála, když viděla, jak dopadlo docela dost mých kamarádů, kteří skončili třeba v nemocnici s probodnutým žaludkem a takhle, což už vadilo i dost mně. Za to jsem se většinou už (???)

K: Jasně. A ona se s tvou partou znala?

M: Znala se s nima. Ta bydlela zrovna, tahle ta byla jakoby docela dost často s náma, jezdila s náma po akcích a takhle. To byly hrozní diskotéky.

K: Akorát asi na rvačky ne.

M: Akorát na rvačky ne.

K: A tahle ta tvoje současné přítelkyně se s nima zná nebo ne?

M: No, tuhle ta do toho radši ani nezapojuju. To ani nechci.

K: A jak to bude vypadat teď, když přijdeš domů? Jako přijdeš domů ve čtvrtek třeba a co bude?

M: Přijdu ve čtvrtek, pokusím se možná, jestli to stihnu, tak bych zkusil ještě pátek školu, dopsat si nějaký písemky. No, jestli mi to vychází na praxi, tak to asi pro mě ani nemá smysl, protože já se teď co nejrychleji musím dohnat do pololetí hodnocení a zkusím stihnout do konce toho pololetí ještě nějak dohnat praxe, protože jsem přišel o hrozně moc hodin praxí no a vlastně díky tomu, vlastně ez toho mě nenechá projít pan mistr, abych nesplnil určitý počet hodin, kolik tam prostě musím být. Takže teď musím co nejrychleji dohnat školu a odevzdat práce, abych mohl potom chodit na praxe, když budu mít nějaký termín, kde musíme splnit neomluvené hodiny nebo N-ka, což mám na to asi měsíc no, takže každé tejdny potom už budu chodit na praxe a dohánět.

K: Jo. A ty jsi přestal s tou školou na základě toho, že jsi přišel sem nebo už dřív?

M: No, tady. Jenom kvůli tomu, no. Já jsem nikdy neměl problém se školou, s docházkou. Akorát když jsem nechtěl, když mě to tam nebavilo, ta jsem utekl třeba z poslední hodiny. Jinak ne.

K: Jasně. No tak ten měsíc to as nebude tak hrozné dohnat, ne?

M: No, před tím pololetím je to takovej trošku problém.

K: A komunikoval jsi nějak s tou školou?

M: Máma mi to všechno vyřizovala. Ta mi tam chodila vlastně, ohajovala před těma učitelka, že věděli, že jsem v pastáku, že jsem grázl a máma říkala, že tam prostě jsem na dobrovolným pobytu, že jsem si to prostě podepsal sám, že jsem s tím souhlasil, že sem pudu. Že se chci napravit. Takže vlastně aspoň nějaký plus pro mě. Vlastně ti učitelé to trošku zohlednili.

K: Takže jsou ochotni to nějak..

M: Mhm. Vlastně už jsem ve škole ani nebyl tak moc hodnej kluk, mě tam učitelé moc neměli rádi. Díky tohlenctomu pobytu se mi docela zlepšily vztahy.

K: No a jak to vypadlo, když říkáš, že jsi nebyl moc hodnej kluk?

M: No, tak loni já už jsem chodil na tu stejnou školu jenom na jinej obor. Já jsem byl fakt docela hajzl po těch drogách, jsem tam otrávil učitelku. Ona měla alergii na vonní spreje a bohužel to řekla ročníku před náma a já jsem se s těma klukama znal a oni mi to řekli. A já jsem to ani nějak používat nechtěl, jenomže ta učitelka mě potom štvála asi dva tejdny vkuse, furt na mě měla blbí připomínky, jsem se jednoho dne neudržel a vystříkal jsem celou učebnu třema deodorantama, včetně katedry, židle, tabule a klik, takže vlastně už potom se dusila na chodbě a rukou, kterou šáhla na ty kliky si držela kapesník a ještě se dusila, takže kvůli mně nebyla šest tejdny ve škole a ležela v nemocnici.

K: Jak to dopadlo?

M: No, vylezla z nemocnice a nechala mě rupnout ze dvou předmětů, na kterých jsem ji měl. Takže to byl můj konec na maturitním oboru.

K: A jak jsi vnímal, že tě nechala rupnout?

M: Ale tak já jsem věděl, že to mám právem, že se mi prostě chce mstít za to, co jsem jí udělal. Takže jsem to ani nějak nehrotil. Nějak trošku jsem byl naštvanej no, že jsem všechny odborní předměty, které jsem tam měl, měl za jedna, za dva a jediný ze základky předměty jsem neudělal. Včetně psychologie a takovýchhle předmětů jsem měl za jedna, že jo.

K: No a co ještě si v té škole dělal?

M: No, toho bylo dost. Já jsem je furt prudil, byl jsem furt na telefonu, nadával jsem učitelům a takhle.

K: A přitom jsi měl dobré studijní výsledky.

M: No. Akorát jsem furt provokoval, házel jsem všechno po učitelích, prostě jsme tam dělali bordel s celou třídou. Protože jsem byla komplet celá třída fotbalistů, takže my jsme se tam všichni znali už když jsem přišli první den do třídy, takže prostě, to si už možná umíte představit, plná třída fotbalistů, co dokážou udělat.

K: Fotbalistů myslíš těch Sparťanů.

M: No, celkově různých. Z různých fotbalových týmů, to jsou všechno namyšlení kluci, takže všichni tam machrujou.

K: Ty jsi teda taky hrál fotbal?

M: No já jsem hrál, já jsem hrál od čtyř let, no. Já jsem vlastně ve dvanácti, když se to událo s tátou a další průběh, zranění a takhle, tak jsem vlastně už mohl hrát v Německu, no. To byl jeden z důvodů, proč na ten fotbal už kašlu, protože to byla asi moje první a poslední šance se někam dostat a od té doby už to šlo všechno do háje, no. Ze Sparty, kde jsem hrál asi dva roky v základní sestavě v útoku, vlastně odtamtud si mě požádali o přestup, nebo za mě už chtěli zaplatit do Německa, do Borussia Dortmund a to se mi nějak zkazila celá reputace, protože jsem si urval čtyřhlavý stehenní sval a byl jsem třičtvrtě roku bez fotbalu. Takže to byl asi můj konec, no, kariéry. Potom další asi tři ligové týmy a, jsem prostřídal, už mě to nebavilo jako dřív.

K: A už jsi ani neměl nějakou šanci se někam dostat?

M: Tak ještě letos jsem jí měl, letos jsem dostal šanci ještě do pražský Bohemky 1905 a ještě do Dukly, do Dukly jsem nastoupil loni na letní přípravu, absolvoval jsem tam jenom letní přípravu a když už jsem měl jít podepsat tu, přestup, už za mě byli ochotní zaplatit mému klubu peníze, za mě, tak jsem tam přestal chodit, vykašlal jsem se na to. Já už jsem neměl na to disciplínu. Oni mají každé den tréninky od 14:30 nebo od 16:30 a mně končil den ve škole okolo druhý, třetí hodiny a rovnou ze školy bych jezdil na tréninky a z tréninku teprv domů. Akorát že o 6:30 ráno do školy a vracel bych se domů v devět, deset večer, což už se mi fakt nechtělo.

K: A jsi do toho měl ještě ten box, že jo...

M: No, právě. Takže jsem se rozhodnul pro jiné sport celkově. Teď už mi máma konečně dovolila skončit s fotbalem, protože poslední dva roky jsem to dělal jenom kvůli ní, že jí to bavilo se na mě chodit koukat, že jsem byl fakt asi na vrcholu kariéry, teď jsem hrál už jenom přebor pražské a od nějakých šestnácti let už hraju za chlapi, za Ačko. Takže jsem hrál vlastně to nejvyšší, co tam v klubu máme a nějak mě to bavilo ještě občas, no, jenom zápasy, tréninky mě už fakt nebavily. To jsem už chodil jenom na zápasy, občas na páteční trénink předzápasovej, jinak už vůbec.

K: A po tom zranění co jsi měl z boxu, tak co na to máma říkala?

M: No, ona z toho měla trošku hrůzu, když mě viděla, jak mě odváželi do nemocnice, sen jí to už moc nelíbilo, ale tak zase teď je docela ráda, protože ten fotbal musela platit, stálo to docela dost peněz, co ty bojovní sporty si platím celí sám, protože to mám vůči vlastně mí brigádě, dělám v MMA shopu, takže vlastně tam mám vybavení na bojovní sporty a ten majitel toho obchodu má ještě ve Zborovský svůj gym, kam chodím trénovat zadarmo.

K: A máma chodí na zápasy?

M: No, byla na tom jednom a to byl asi její poslední. Protože se jí to nelíbilo. Když viděla potom video ze zápasu, jak já jsem byl, jak já jsem bojoval, tak řekla, že už tam nechce, protože viděla, že předtím to bylo v tom klasickém ringu aspoň a teď už jsme byli zavřeni v tý kleci, tak už se jí to fakt nelíbilo.

K: A to jsou oficiální soutěže?

M: To se dělá Profi League, potom je poloprofesionální liga a profesionální liga od devatenácti vejš, profesionál, takže já jsem chodil poloprofesionální.

K: Takže pro ty mladší jsou tam nějaká speciální opatření.

M: No, ti mladší mají povinně helmy, chrániče na zuby klasicky, suspensor, rukavice bezprstí, podsad rukavice a potom chrániče na holeně a lokty.

K: Jo, protože vím, že když brácha boxoval, tak měl taky navíc na hlavě helmu a tak...

M: No, je to povinný, bohužel.

K: Proč bohužel?

M: Já to nemám rád, já radši, já už jsem si zvykl nějak z té ulice. Jsem byl zvykl dostávat od pětadvacitiletých chlapů přímí rány na obličej, takže ty helmy mi nedělají moc dobře. Je to nepříjemný pocit to mít na hlavě. Je to nepříjemný, protože se v tom hůř pohybuje, horší koordinace těla, no. Ale tak na zápasech mi to nějak moc nevadilo, mně to vždycky vadí před tím zápasem jenom, to už je to jedno, pak už přijde první rána pak už jde všechno mimo.

K: No a říkal jsi, že ta bývalá přítelkyně nechodila na ty zápasy fandit, máma pak už taky ne, chodili kamarádi nebo někdo jiný?

M: Kamarádi chodili. Můj nejlepší kamarád byl vlastně v týmu který jsou tam, vlastně zdravotník a trenér, asistent trenéra a vlastně člověk, který se o vás stará v průběhu toho zápasu, který vám prostě vyndává zuby, zahrazuje rány různě, dává napít, osušuje a takhle. Takže tam byl ještě můj nejlepší kamarád, který mě doprovázel vlastně v každém zápasu. Měl jsem tam vždycky někoho. Kamarádi tam vždycky chodili, tam většinou chodila skoro celá ta skupina, takže jsem tam vlastně měl skoro všechny. A vždycky mi to pomohlo, díky tomu jsem se zmotivoval víc, vlastně díky tomu mám taky ty výsledky, no.

K: A máš v tom nějaké cíle?

M: No tak, bohužel, už jsem druhý rok za sebou nestihnul republiku, letos jsem to nestihnul díky problémům s páteří, že mě doktor nenechal zápasit, protože jsem vlastně se vymlátíl na snowboardu přes zimu loňskou, takže jsem měl vychýlený obratel, do toho mám skoliózu, takže vlastně jsem měl zákaz zápasení, takže jsem druhý rok přišel za sebou o to nejcennější co je.

K: To si měl vlastně nějaký dočasný zákaz, jo?

M: No, já jsem mě vlastně rehabilitace na tři měsíce napsaní, to jsem do té doby nesměl zápasit, mohl jsem lehce trénovat, vlastně teď už jsem měl mít po rehabilitacích asi půl měsíce, měl jsem naplno trénovat a připravovat se na ten zápas.

K: Takže se chystáš příští rok..

M: No, příští rok už bych se chtěl, když už končím s tím fotbalem úplně, tak bych se chtěl zaregistrovat oficiálně do tý, do profesionální ligy. Takže jezdit skoro každé víkend na zápasy po celý republice. Já jsem si zvednul reputaci díky těm čtyřem zápasům, co jsem měl z toho MMA.

K: Vyhrál jsi?

M: Měl jsem tři vítězství, z toho dvě K.O. A jednu výhru no, na body a jednu prohru.

K: Tak to je hezký. A ta máma už asi nepřijde na ten zápas...

M: No, já jsem jí zval, aby přišla na ten exhibiční zápas toho pětadvacátého, to jsem říkal, že tam o nic nejde, tam jde jenom o to, abych si dokázal, jestli na toho kluka mám nebo ne. Tam nejde o to, aby mě domlátíl nebo, o to tam ani nejde, ta jde spíš jenom o tu zábavu pro ty lidi. Abychom pobavili. Nějakí ořukávačky, nějakí srandičky, co se umí. A hlavně o tu cenu no, je docela vysoká, peněžní odměna. Takže to byla jedna z takých velkých motivací, no. Protož za výhru tam je patnáct tisíc. Za blbejch devět minut v ringu.

K: To trvá jenom devět minut?

M: Tři krát tři minuty. Jenomže jedna minuta tam vypadá jak jedna hodina.

K: To já vím, jenom jsem si to přirovnala k tomu boxu...

M: Tak ten box je zase v něčem specifickej, že tam se vlastně, no, tam se stopuje čas, když někdo spadne na zem a tady se jede furt. Tam se válíte po zemi, na nohách, na všem, ta se zápasí tak, jaká je situace.

K: A ten mámin manžel, ten tomu nějak nefandí?

M: Ne. Ten akorát má rád svojí atletiku, běhá maratony, takže okolo toho jde všechno. Občas ho bavil fotbal, na to ho přivedla máma, ten se taky chodil koukat, no. Toho to taky docela chytlo nakonec, ten fotbal.

K: Neměl s tím pak problém, že s fotbalem končíš?

M: To ne. Tomu okolo mě už mu bylo skoro všechno jedno, hlavně abych chodil do školy, plnil si co mám a jinak už mu to bylo jedno.

K: No a říkal jsi, že si myslíš, že když se teď vrátíš, tak to bude chvíli dobré a pak se to zas pokazí.

M: No doufám, že se zmýlím a snad to nějak bude fungovat, no. Budu se snažit, tady jsem si, s prominutím, nechal docela srát na hlavu, tak asi to zkusím přetrpět a nechám si to i doma. Pokusím se, no.

K: Jak to vypadá, když si necháš srát na hlavu?

M: No, tak tady vlastně musíte poslouchat úplně každej příkaz co vám kdo řekne, tady vlastně snad ani není jediná chvíle, kdyby vás někdo pochválil za něco, takže furt koňujete, koňujete, koňujete.

K: To muselo být pro tebe s těma zkušenostma co máš za sebou těžké.

M: Jakože docela jo, no. Ale já jsem se s tím už docela připravoval na to, že sem přijdu, budu ten hodnej kluk, kterej bude dělat srandu, bude tady s každým vycházet, podařilo se mi to, no. Zapadl jsem do starý komunity, která tady ještě byla, takže jsem tady měl vlastně klídeček. Jenomže ta komunita se během toho měsíce tady tak změnila, že sem přišli noví kluci a to, co jsem si tady nedovolil já, když jsem tady dva tejdny chodil po chodbách jako duch, aby si mě nikdo nevšimnul, oni sem přijdou a za dva dny už tady dělají největší borce. To bylo docela nepřijemný, když ty kluci o vás nevědí ani slovo, ani ň a dělají tady na vás ramena, jak by vás sejmuli a takhle. To mě fakt nějak moc nebaví.

K: Takže s těmi novými jsi si moc nesesnul?

M: To moc ne. Já se držím radši tý starší komunity, těch pár kluků, kteří tady ještě zbyli, snažím se tam udržet. Když budu odcházet já, tak vlastně odejdu už skoro všichni. Takže už tady zbydou jenom ti noví, no. Ty se tady pobijou. (Smích)

K:

M: Jo, to už je pár dní, šest dní. A rychle odsad'.